

2 Sámuel 1-7

Sámuel első könyve Saul király uralkodásáról szól, és az ő tragikus halálával ért véget.

Saul halála után Dávid, aki legyőzte az amálékiakat, visszatért, és két napig Ciklágban tartózkodott.

A harmadik napon egy férfi jött Saul táborából megszaggatott ruhában, és a feje porral volt behintve. Amint Dávidhoz ért, a földre vetette magát, és leborult előtte.

Dávid megkérdezte tőle: Honnan jössz? Az így felelt neki: Izráel táborából menekültem el.

Dávid ezt kérdezte tőle: Mi történt? Mondd el nekem! Ő pedig elmondta, hogy megfutamodott a hadinép a csatában, sokan elestek, és meghaltak a nép közül; meghalt Saul és a fia, Jónátán is.

Ekkor így szólt Dávid a hírhozó legényhez: Honnan tudod, hogy meghalt Saul és a fia, Jónátán?

A hírhozó legény ezt felelte: Éppen a Gilbóa-hegyen voltam, és láttam, hogy Saul a lándzsájára támaszkodott, a hadi szekerek és a lovasok pedig feléje nyomultak. Ekkor hátrafordult Saul, meglátott, kiáltott nekem, én pedig ezt mondtam: Itt vagyok!

Ki vagy? - kérdezte, és én így feleltem: Egy amáléki.

Azon nemzet tagja, akikkel kapcsolatban Isten azt parancsolta Saulnak, hogy teljesen írta ki őket.

Akkor ezt mondta nekem: Állj ide mellém és ölj meg, mert szédülés fogott el, bár még magamnál vagyok.

Ezért melléje álltam, és megöltem, mert tudtam, hogy úgysem fogja túlélni bukását. Azután levettem fejdíszét meg karkötőjét, és elhoztam az én uramnak.

Az előző fejezetben azt olvastuk, hogy Saul a saját lándzsájába dőlt és meghalt. Lehet, hogy ez az amáléki csak kitalálta ezt a történetet Saulról, mert azt gondolja, hogy mivel Saul Dávid ellenfele volt, ezért Dávid meg fogja jutalmazni őt.

Az is lehet, hogy igazat mond az amáléki, mert amikor Saul a lándzsájába dőlt, akkor lehet, hogy nem halt meg, és amikor meglátta az amáléki, akkor tényleg ő ölte meg végül. Pontosan nem tudjuk.

De ha tényleg az amáléki ölte meg Sault, akkor ez egy nagyon érdekes lelki analógia azzal kapcsolatban, hogy ha mi nem pusztítjuk el teljesen a testi vágyainkat, akkor azok fognak elpusztítani minket. Ha Saul teljesen kiírtotta volna az amálékiakat, akkor ez az amáléki sohasem ölhetné volna meg őt. Semmilyen engedményt ne tegyetek a testeteknek.

Akkor Dávid megmarkolta a ruháját, és megszagatta; ugyanígy a vele levő emberek is.

*Zokogva gyászoltak és böjtöltek egészen estig Saul miatt és a fia, Jónátán miatt, meg az ÚR népe miatt; Izráel háza miatt, mert fegyver által hulltak el.
Majd ezt mondta Dávid a hírhozó legénynek: Hova való vagy? Ő így felelt: Egy amáléki jövevény fia vagyok.
És ezt kérdezte tőle Dávid: Hogy merted kezedet az ÚR felkentjére emelni, és elpusztítani őt?!*

Hihetetlen, hogy Dávid mennyire tisztelte Isten kenetét Saullal kapcsolatban, és ezért nem emelt kezét rá. Korábban Dávid megpróbétálta, hogy majd Isten elintézi Sault, és valóban el is esett a harcban, de Dávid semmi körülmények között nem érintette egyetlen újjal sem őt.

Azután odahívta Dávid az egyik legényt, és ezt mondta: Jöjj, támadj rá! Az pedig levágta, úgy hogy meghalt.

Az amáléki bizonyára azt gondolta, hogy Dávid meg fogja őt ajándékozni, és Dávid meg is fizetett neki, de nem úgy, ahogy azt az amáléki elképzelte.

*Majd ezt mondta róla Dávid: Az általad kiontott vér szállt a fejedre, mert saját szád vallott ellened, amikor ezt mondtad: Én öltem meg az ÚR felkentjét.
Dávid ezzel a gyászénekekkel siratta el Sault és fiát, Jónátánt, és meghagyta, hogy tanítsák meg Júda fiait is erre az íjdalra, amely meg van írva a Jásár könyvében:
Izráel ékessége elesett halmaidon! Ó, hogy elhullottak a hősök!
Ne mondjátok el Gátban, ne hirdessétek Askelón utcáin, hogy ne örüljenek a filiszteusok lányai, ne vigadjanak a körülmételetlenek lányai!*

Amikor a férfiak győztesen tértek vissza a csatákból, akkor a fiatal lányok tamburinokkal vonultak ki és táncoltak, és ünnepelték a férfiak hőstetteit, győzelmeit. Dávid elképzelte, hogy a filiszteusok hogyan ünnepelnek a városok utcáin, mert a hős Sault és az ő barátját, Jonatánt megölték.

*Gilboa-hegyei, ti áldozatot követelő mezők! Ne hulljon rátok se harmat, se eső!
Mert ott érte szégyen a hősök pajzsát, Saul pajzsát nem kenik már olajjal.
Sebesültek vértől, hősök kövérjétől Jónátán íja nem rettent vissza, Saul kardja nem tért vissza dolgavégezetlen.
Saul és Jónátán, kik egymást szerették, élükben kedvelték, a halálban sem váltak el. Gyorsabbak voltak a sasoknál, erősebbek az oroszlánoknál.*

Mivel ők Gilboa-hegyén estek el, Dávid tulajdonképpen megátkozta ezt a helyet, és nagyon érdekes, hogy a mai Izraelben Gilboa hegye egy nagy pusztaság. Minden más körülötte levő hegy tele van fákkal, gyönyörű zöld növényekkel, de mindezek közepette Gilboa kirívóan terméketlenül áll.
Az is igaz viszont, hogy az izraeliek segítettek e prófécia beteljesedésében, mert amikor újra erdősítették Izraelt, és fák millióit ültették el, Gilboa hegyére egyetlen fát sem ültettek, Dávid ezen siralma miatt.

Izráel lányai! Sirassátok Sault, ki gyönyörű bíborba öltöztetett, ruhátokat arannyal ékesítette.

Ó, hogy elhullottak a hősök a harcban! Jónátán halmaidon esett el!

Elszorul a szívem, testvérem, Jónátán, oly kedves voltál nekem! Csodásabb volt a szereteted a nők szerelménél.

Ó, hogy elhulltak a hősök, elpusztultak a harci eszközök!

Dávid ezen sorai miatt néhány perverz agyatlan szerint Dávid és Jonatán között homoszexuális kapcsolat volt, de ez a gondolat a legszörnyűbb szemét. Egyetlen erre utaló szó sincs az eredeti héber szövegben.

Ezek után megkérdezte Dávid az URat: Elmenjek-e Júda egyik városába?

Nagyon figyelemreméltó dolog, hogy Dávid semmit sem cselekszik az Úr megkérdezése nélkül. Egy igevers szerint:

Bízzál az ÚRban teljes szívből, és ne a magad eszére támaszkodj!

Minden utadon gondolj rá, és ő egyengetni fogja ösvényeidet.

Gyakran panaszkodunk, hogy nem tudjuk, hogy mit akar Isten, de gyakran Jakabbal szólva, azért szűkölködünk, mert nem kérünk. Az Ige szerint ha minden utunkon gondolunk az Úrra, akkor Ő fogja egyengetni ösvényeinket. A mi problémánk az, hogy csak úgy elindulunk, és később, amikor bajba kerülünk, akkor kiáltunk az Úrhoz, hogy miért engedte meg, hogy idejussunk. Ha előtte megkérdeztük volna, hogy elinduljunk-e ezen az úton, akkor Ő azt válaszolta volna, hogy el se induljunk azon. Dávid minden lépésével kapcsolatban megkérdezte az Urat.

Ne felejtsetek el, hogy Dávid a filiszteus Ciklág városában lakott, mert Ákis, a filiszteus király neki adta azt, hogy Saul elől oda menekülhessen.

Ezek után megkérdezte Dávid az URat: Elmenjek-e Júda egyik városába? Az ÚR ezt felelte neki: Menj! Hová menjek? - kérdezte Dávid. Az ÚR ezt felelte: Hebrónba.

Oda ment tehát Dávid két feleségével, a jezréeli Ahinóammal és Abigaillal, a karmeli Nábál volt feleségével.

Embereit is fölvitte Dávid, mindegyiket a háza népével, és letelepedtek Hebrón városaiban.

És eljöttek Júda férfiai, és fölkenték ott Dávidot Júda háza királyává. Amikor jelentették Dávidnak, hogy a jábés-gileádi emberek eltemették Sault, követeket küldött Dávid a jábés-gileádi emberekhez, és ezt üzentek nekik: Az ÚR áldottai vagytok, mert ilyen hűségesek voltatok uratokhoz, Saulhoz, és eltemettétek őt.

Ezért majd az ÚR is szeretettel és hűséggel bánik veletek. Én is jót teszek veletek, amiért ezt tettétek.

Most pedig legyetek erősek, és legyetek bátor férfiak! Mert uratok, Saul meghalt ugyan, de engem már királlyá kent Júda háza.

Közben Abnér, Nér fia, Saul hadseregpáncsnoka, magához vette Ísbósetet, Saul fiát, átvitte Mahanaimba, és Gileádnak, az ásériaknak, Jezréelnek, Efraimnak és Benjáminnak, tehát egész Izráelnek a királyává tette őt.

Negyvenéves volt Ísbóset, Saul fia, amikor Izráel királyává lett, és két esztendeig volt király. Csak Júda háza csatlakozott Dávidhoz.

Az az idő, amíg Dávid Hebrónban volt Júda házában a király, szám szerint hét esztendő és hat hónap volt.

A királyság tehát kettéoszlott, később ismét megtörténik ugyanez, amikor Dávid unokája, Rehoboám fog uralkodni.

Dávid ekkor még csak Júda fölött uralkodott, míg Izrael többi része Abnér és Ísbóset alatt volt. Úgy tűnik, hogy Abnér tudta, hogy Dávidot Isten kente fel királynak. Ő Saul unokafivére volt, és valószínűleg ő maga akart uralkodni úgy, hogy Ísbósetet használta bábkormányzóként. Dávid 30 éves volt, amikor elkezdett uralkodni Júda felett.

Egyszer Abnér, Nér fia és Ísbósetnek, Saul fiának a szolgálói kivonultak Mahanaimból Gibeón felé.

Jóáb, Cerújá fia és Dávid szolgálói is kivonultak, és összetalálkoztak a gibeóni tónál. Ezek a tavon innen, azok pedig a tavon túl helyezkedtek el.

Ezek harcedzett vérszomjas férfiak voltak mind. Jóábot sem csodálhatjuk tulajdonságai miatt, mert kegyetlen és nehéz ember volt. Dávid azért tolerálta őt, mert ő hűséges volt hozzá és hihetetlen harcos volt, ugyanakkor Dávid nem érezte Jóábot barátjának. Amit ezek után olvasunk az nem azt jelenti, hogy ezzel egyetértünk, nem is kellemes, hanem csak azt mutatja, hogy milyen romlott jellemű az ember.

Akkor ezt mondta Abnér Jóábnak: Rajta, álljanak ki a legények, és rendezzenek harci játékot előttünk! Jóáb ezt felelte: Álljanak ki!

Kiálltak tehát, és átmentek Benjáminból Saul fiának, Ísbósetnek a seregéből szám szerint tizenketten, és Dávid szolgálói közül is tizenketten.

Mindegyik megragadta ellenfelének a fejét, kardját pedig ellenfelének az oldalába döfte, úgy hogy együtt estek össze. Ezért nevezték el azt a helyet Helkat-Haccúrinnak, amely Gibeónban van.

Ekkor igen heves harc fejlődött ki, és Dávid szolgálói megverték Abnért és Izráel embereit.

Ott volt Cerújá három fia: Jóáb, Abisaj és Aszáél. Gyors lábú volt Aszáél, mint a gazella a mezőn.

Aszáél üldözőbe vette Abnért, nem tért el útjában sem jobbra, sem balra Abnér mögül.

Valószínű, hogy Aszáélnél nem volt semmilyen fegyver.

Abnér hátrafordult, és ezt mondta: Te vagy az, Aszáél? Ő így felelt: Én vagyok.

Akkor ezt mondta neki Abnér: Térj el jobbra vagy balra, fogj meg egyet a legények közül, és annak vedd el a fegyverét! De Aszáél nem akart elmaradni tőle.

Abnér újra mondta Aszáélnak: Maradj el tőlem, mert leterítelek a földre, és akkor hogyan nézlek bátyádnak, Jóábnak a szemébe?

De ő nem akart elmaradni, ezért Abnér a lándzsa végével úgy hasba döfte, hogy a lándzsa a hátán jött ki, elesett, és nyomban meghalt. És akik csak arra a helyre értek, ahol Aszáél elesett és meghalt, megálltak.

Jóáb és Abisaj azonban tovább üldözte Abnért. A nap már lemenőben volt, amikor eljutottak Gibeat-Ammaig, amely Gíahától keletre, Gibeón pusztája felé van.

Ekkor összegyűltek Benjámin fiai Abnér mögött, zárt csapatot alkottak, és megálltak egy domb tetején.

És odakiáltott Abnér Jóábnak: Hát szüntelenül vágnia kell a kardnak? Nem tudod, hogy keserves vége lesz ennek? Mikor mondd már a hadinépnek, hogy térjen vissza testvérei üldözéséből?

Jóáb így felelt: Az élő Istenre mondom, hogy ha te nem szóltál volna, reggel előtt nem hagyta volna abba a nép testvérei üldözését!

Jóáb akkor a kürtjébe fúj, és megállt az egész hadinép, nem üldözték tovább Izráelt, és nem folytatták a harcot.

Joáb azonban nem felejtette el testvére meggyilkolását.

A harmadik fejezetben

Hosszúra nyúlt a háború Saul háza és Dávid háza között. Dávid egyre jobban erősödött, Saul háza pedig egyre jobban gyengült.

Dávid nőikkel szembeni gyengesége egyre szembetűnőbb volt, egyre csak halmozta feleségeit és szeretőit. A következőkben olvashatjuk, hogy amíg Hebronban volt, addig hat fia született, de mindegyik más-más feleségtől.

Isten korábban azt parancsolta, hogy a királyoknak ne legyen sok feleségük, de Dávid ezt nem tartotta be. Igaz, hogy korábban Saul is ugyanezt tette.

Dávidnak Hebrónban ezek a fiai születtek: elsőszülöttje Amnón volt, a jezréeli Ahinóam fia,

a második Kileáb, Abigailnak, a karmeli Nábál volt feleségének a fia, a harmadik Absolon, Maaká fia, aki Gesúr királyának, Talmajnak a leánya volt,

a negyedik Adónijjá, Haggít fia, az ötödik Sefatjá, Abitál fia,

a hatodik Jitreám, Eglának, Dávid feleségének a fia. Ezek születtek Dávidnak Hebrónban.

Míg a hadakozás tartott Saul háza és Dávid háza között, Abnér erősen kitartott Saul háza mellett.

De volt Saulnak egy Ricpá nevű másodrangú felesége, aki Ajjá leánya volt. Egyszer ezt mondta Ísbóset Abnérnak: Miért mentél be apám másodrangú feleségéhez?!

Ez egy súlyos, de alaptalan vád volt. Ha valaki akár egy halott másodrangú feleségéhez bement, az tulajdonképpen azt jelentette, hogy a halott helyét akarta elfoglalni.

Később, amikor Dávid fia, Absalom fellázadt ellene, és Dávid elmenekült Jeruzsálemből előle, akkor Absalom mindenki szeme láttára bement Dávid másodrangú feleségeihez, amely jelképesen azt jelentette, hogy átvette Dávid helyét az uralkodásban.

Isbóset tehát azzal vádolta Abnért, hogy át akarja venni az ő apjának a helyét a trónon.

Abnér nagy haragra lobbant Ísbóset beszéde miatt, és ezt mondta: Hát a júdai kutyák feje vagyok én? Amikor én hűségesen bánok apádnak, Saulnak a háza népével, rokonságával és híveivel, téged sem engedtelek Dávid kezébe jutni, akkor te számon kéred bűnömet ezzel az asszonnyal?

Úgy segítse meg az Isten Abnért most és ezután is, ahogyan én is megteszem azt, amit esküvel ígért meg az ÚR Dávidnak:

Ebből látszik, hogy ő tudta, hogy az Úr Dávidnak ígérte az uralkodást Izraelben. Ennek ellenére, mégis Isbósetet segítette trónra.

Elveszem a királyságot Saul házából, és felállítom Dávid trónját Izraelben és Júdában Dántól Beérsebáig.

Dán Izrael legészakibb pontja volt, a Jordán folyó forrásvidékénél, Beérseba pedig az ország déli csücske, ahol már a sivatag kezdődött.

Ísbóset semmit sem mert felelni Abnérnak, mert félt tőle.

Követeket küldött azért Abnér Dávidhoz, hogy ezt mondják a nevében: Kié az ország? Köss velem szövetséget, én is veled leszek, és hozzád fordítom egész Izráelt.

Dávid ezt felelte: Jó, én szövetséget kötök veled. De egy dolgot kérek tőled: nem jelenhetsz meg előttem, ha el nem hozod Míkalt, Saul leányát, amikor eljössz és megjelensz előttem.

Saul tisztességtelen módon bánt Dáviddal, mert a lányát neki ígérte, amikor Dávid legyőzte Góliátot, de aztán a legnagyobb lányát egy másik emberhez adta, mert féltékeny volt Dávidra. Aztán megtudta, hogy Mikál beleszeretett Dávidba, és remélte, hogy ha hozzáadja, akkor majd Mikál elcsavarja a fejét, és rossz dolgokba viszi, mert akaratos lány volt. De amikor aztán Dávid elmenekült Saultól, akkor Saul másnak, Paltiélnek adta Mikált feleségül, aki nagyon szerette őt.

Ismét egy olyan tulajdonsága derül ki Dávidnak, amelyet egyáltalán nem csodálok benne. Be akarja bizonyítani, hogy ő a király, de erre semmi szükség.

Dávidnak sem volt Mikálra szüksége, mert egy csomó felesége volt már azóta, de az egója miatt bizonyítani akart.

És követeket küldött Dávid Ísbósethez, Saul fiához ezzel az üzenettel: Add vissza a feleségemet, Míkalt, akit száz filiszteus előbőrével jegyeztem el!

Elküldött érte Ísbóset, és elvette Paltiétől, a férjétől, Lais fiától.

Vele ment a férje is Bahúrimig, egyre siratva őt. Ott aztán ezt mondta neki Abnér: Eredj vissza! És ő visszatért.

Azután megbeszélést tartott Abnér Izráel véneivel, és ezt mondta: Már azelőtt is azt akartátok, hogy Dávid legyen a királyotok.

Most azért cselekedjétek! Hiszen az ÚR mondta Dávidnak: Szolgámnak, Dávidnak a kezével szabadítom meg népemet, Izráelt, a filiszteusoknak és minden ellenségüknek a hatalmából.

Azután a benjáminiakkal is beszélt Abnér, és elment Abnér Hebrónba, hogy Dáviddal is megbeszélje mindazt, amit Izráel és Benjámín egész háza jónak látott.

Amikor Abnér húsz emberével együtt megérkezett Dávidhoz Hebrónba, lakomát készített Dávid Abnérnak és embereinek.

Abnér ezt mondta Dávidnak: Elindulok és elmegyek, hogy idegyűjtsem egész Izráelt az én uram, királyom elé. Kössenek veled szövetséget, és légy király mindazon, amit csak kívánsz. Ezzel elbocsátotta Dávid Abnért, és ő elment békével.

Éppen akkor jöttek meg portyázásukból Dávid szolgálai meg Jóáb, sok zsákmányt hozva magukkal, amikor Abnér már nem volt Dávidnál Hebrónban, mert elbocsátotta őt, és elment békével.

Amikor Jóáb és egész serege megérkezett, jelentették Jóábnak, hogy Abnér, Nér fia itt járt a királynál, de ő elbocsátotta, és elment békével.

Jóáb bement a királyhoz, és megkérdezte: Mit tettél? Hiszen itt járt nálad Abnér! Miért bocsátottad el, hogy nyugodtan elmenjen?!

Ismerheted Abnért, Nér fiát! Csak azért jött ide, hogy rászedjen, hogy kiismerje hadmozdulataidat, és mindent megtudjon, amit tenni akarsz.

Ezzel Jóáb kiment Dávidtól, de követeket küldött Abnér után, és azok visszahozták őt a Szirá kútjától. Dávid azonban nem tudott erről.

Amikor Abnér visszatért Hebrónba, Jóáb félrevonta őt a kapu belsejében, mintha titokban akarna vele beszélni, és ott hasba döfte. Így halt meg Aszáélnak, Jóáb testvérének a vééréért.

Amikor ezt Dávid később meghallotta, ezt mondta: Örökre ártatlan vagyok országommal együtt az ÚR előtt Abnér, Nér fia véérének a kiontásában.

Szálljon ez Jóáb fejére és egész családjára: ne fogyjon ki Jóáb házából a folyásos, a kiütéses, a mankón járó, a fegyvertől elhulló és a kenyérben szűkölködő!

Dávid megátkozta Jóáb házát, ezért a kegyetlen, elítélendő és hibás cselekedetéért.

Azért gyilkolta meg Abnért Jóáb és testvére, Abisaj, mert az harc közben megölte testvérüket, Aszáélt Gibeónban.

Akkor Dávid ezt parancsolta Jóábnak és az egész hadinépnek: Szaggassátok meg a ruhátokat, öltözzetek zsákba, és gyászoljátok Abnért! Dávid király pedig a halottvívők után ment.

Így temették el Abnért Hebrónban. A király hangosan sírt Abnér sírjánál, és sírt az egész hadinép is.

A király ilyen énekkel siratta el Abnért: Milyen gyalázatos halál jutott Abnérnak! Nem volt megkötvé kezéd, lábad nem volt bilincsbe verve: úgy estél el, mint akit álnokok ejtettek el. Ekkor még jobban siratta őt az egész nép.

Dávid nyilvánosság előtt mutatja meg, hogy mennyire nem ért egyet azzal, amit Jóáb cselekedett.

Még aznap eljött az egész nép, hogy étellel erősítsék Dávidot, de Dávid megesküdött, és ezt mondta: Úgy segítsen Isten most és ezután is, hogy naplemente előtt sem kenyeret, sem mást nem eszem!

Amikor megtudta ezt az egész nép, helyeselte, ahogyan helyeselte az egész nép mindazt, amit a király tett.

Dávid nagyon bölcsen viselkedett, mert tudta, hogy Isten őt kente fel Izrael királyának, és átengedte Istennek, hogy úgy alakítsa a körülményeket, hogy végül ő kerülhessen a trónra. Ezt az emberek is észrevették, miközben azt is látták, hogy Dávidnak a szíve a jó és helyes dolgokat akarja megvalósítani, és nem magát akarja magas polcra emelni.

Az egyik zsoltárban ezt olvashatjuk: *nem keletről, nem nyugatról, nem is a puszta felől jön a fölmagasztalás, hanem Isten fog ítélni: egyiket megalázza, másikat fölmagasztalja.*

Dávid igazán hitt ebben, és megvárta amíg Isten emelte fel őt.

Ez egy nagyon fontos lecke, és jó lenne, ha mindnyájan ezt az utat követnénk. De sajnos úgy tűnik, hogy nagyon sokan saját karrierjüket egyengetik, a saját programjaikat tolják előre, és a világ tele van ilyenekkel. Dávid viszont annyira bízott az Úrban, hogy azt mondta: ha Isten akarja, akkor meg is fogja valósítani.

Milyen nagyszerű, ha valaki annyira elkötelezi magát Isten szándékaink, hogy tudja azt, hogy ha nyitott marad és engedelmeskedik Istennek, akkor Isten képes lesz az Ő céljait megvalósítani az életén keresztül. Csak azért, mert ismeri Isten akaratát, nem próbál meg nyomást gyakorolni vagy siettetni dolgokat, mivel ha ezáltal Istennél gyorsabban akar előrejutni, megtörténik, hogy végül kiesik Isten akaratából. Jobb, ha egyszerűen csak hátradőlünk, és annak ellenére, hogy tudjuk, hogy Isten mit akar megvalósítani, mégis átengedjük Istennek a vezetést, hogy Ő dolgozza ki a dolgokat. És sokkal jobb, amikor Isten magasztal majd fel minket.

Amit Isten végzett a Calvary Chapel-ben azt anélkül tette, hogy az újságban vagy rádióban reklámoztuk volna magunkat. Évekkel ezelőtt, amikor még a kis templomunkban voltunk, Isten kiöntötte ránk az áldásait, és megáldott. Abban az időben nagyon sok hippi fiatal jött, és befogadta Krisztust, és ez a médiának is egy újdonság volt. Sok újság és magazin eljött, és cikket írt, sok TV társaság is forgatott nálunk, sőt Izraelben még egy franciával is találkoztam, aki felismert egy tíz évvel korábban Franciaországban megjelent cikk miatt. Mindezek teljesen spontán jöttek hozzánk, senki sem hívta a médiát.

Aztán a Time magazinban megjelent egy húsz fős San Diego-i drogos csapatról egy hatalmas cikk, hogy ezek a fiatalok meztelenül fürödtek az óceánban. Ugyanabban az időben volt egy másik öbölben egy bementkezési alkalmunk az óceánban, és kb. 1000 fiatal merítkezett be. Azt gondoltam, hogy fel kellene hívjam a Time magazin vallási szerkesztőjét, és elmondjam neki, hogy más dolgok is történnek a kaliforniai partokon, nemcsak meztelen drogos gyerekek fürdőznek arrafelé. És ha 20 meztelen fiatalnak ekkora hírverést csináltak, akkor bizonyára 1000 bementkező fiatal is érdemel egy kis cikket a Time-ban.

Erre gondoltam egy nap miközben hazafelé vezettem, hisz mennyivel jobb lenne, ha egy ilyen cikk jelenne meg a Time magazinban, mint az ami már megjelent. Miközben erre gondoltam, az Úr szólt a szívemhez, és azt mondta:

- Ki volt eddig a te hírdetési ügynököd?
- Te, Uram.
- És nem vagy megelegedve az általam végzett munkával? Minden valamirevaló magazinban, TV-ben megjelentél, nem vagy elégedett?
- Oh, Uram, kérlek, bocsáss meg! Hogy is lehettem ilyen ostoba, hogy a saját kezembe akartam venni a reklámozást?

Bocsánatot kértem az Úrtól, hogy egyáltalán arra gondoltam, hogy az Isten munkáját reklámozni szerettem volna.

Hazaértem, és egy idegen volt a nappalimban, ami nem volt szokatlan abban az időben. A feleségem pedig azt mondta: „Drágám, ez a fickó a Time magazin riportere, és azért küldték, hogy írjon egy cikket a Jézus mozgalomról”. A fickó bemutatkozott, majd nemsokára megkérdezte: „Nem lesz valami bementkezési alkalom, vagy valami hasonló, amiről cikket írhatnék?”

Oh, Uram, Te mindig egy-két lépéssel előttünk vagy. Nem kell reklámozzuk magunkat, nem kell hírverést csinálni Isten pénzéből. Isten képes a saját dolgát véghezvinni, és milyen jó dolog, hogy Istenben megnyugodhatunk ezzel kapcsolatban.

Amikor valaki azért küzd, hogy elérjen egy célt, és el is éri azt nagy nehézségek árán, reklámozás árán, akkor ha el is éri azt, akkor tovább kell küszködjön azért, hogy fenn is tudja tartani. Állandó küzdelem, állandó nyomás, és ezért halnak meg sokan a pásztorok közül szívrohamban.

Ha nem küzdesz azért, hogy elérj valamit, akkor azért sem kell küzdjél, hogy fenntartsd azt, hanem egyszerűen csak hátradőlhetsz, mert Isten ha akarja, akkor megtartja, amit megalkotott, ha meg nem, akkor minden küzdelmünk hiábavaló.

Dávid teljes mértékben hitt abban, hogy Isten képes megvalósítani az akaratát, és teljes bölcsességgel hagyta, hogy a dolgok Isten rendelése szerint a helyükre kerüljenek, ahelyett, hogy küzdött volna a mindenért.

És megértette az egész nép, egész Izráel, hogy nem a királytól eredt Abnérnak, Nér fiának a megölése.

A király ezt mondta szolgálóinak: Tudjátok meg, hogy ma nagy fejedelem esett el Izráelben!

Én ugyan már fölkent király vagyok, de gyenge; ezek az emberek, Cerújá fiai hatalmasabbak nálam. Megfizet az ÚR a gonosztevőnek a maga gonoszsága szerint.

Dávid maga intéztette el később a gonosztevőt, Joábot.

Amikor Saul fia meghallotta, hogy meghalt Abnér Hebrónban, elcsüggedt, és egész Izráel megrendült.

Volt Saul fiának két embere, portyázó csapatok vezérei, egyiknek a neve Baaná volt, a másiké Rékáb. A beéróti Rimmón fiai voltak, Benjámin fiai közül. Mert Beérót is Benjáminhoz tartozik.

A beérótiak Gittaimba menekültek, és jövevényekké lettek ott mindmáig.

Volt Jónátánnak, Saul fiának egy mindkét lábára béna fia, aki ötesztendős volt, amikor megjött a hír Jezréelből Saulról és Jónátánról. Akkor fölkapta dajkája, és elfutott. De mivel a dajka gyorsan futott, a gyermek leesett és megsántult. Mefibóset volt a neve.

Elmentek tehát a beéróti Rimmón fiai, Rékáb és Baaná, és bementek Ísbóset házába, amikor a nap forrón tűzött, és ő déli álmát aludta.

Bementek a ház belsejébe, mintha búzát vittek volna, és hasba döfték. Azután elmenekült Rékáb és testvére, Baaná.

Amikor ugyanis bementek a házba, ő hálósobájában az ágyon feküdt. Ledöfték, megölték, és levágták a fejét. Azután magukhoz vették a fejét, és egész éjjel meneteltek a síkságon át.

Elvitték Ísbóset fejét Dávidhoz Hebrónba, és ezt mondták a királynak: Itt van Ísbósetnek, Saul fiának, ellenségednek a feje, aki életedre tört. Bosszút állt az ÚR a mai napon uramért, a királyért Saulon és utódain.

Dávid azonban így felelt Rékábnak és testvérének, Baánának, a beéróti Rimmón fiainak: Az élő ÚRra mondom, aki kiváltott engem minden nyomorúságból, hogy én elfogattam és megölettem Ciklágban azt, aki hírül hozta nekem, hogy meghalt Saul, és aki azt gondolta, hogy örömhírt hoz. Ezt adtam neki a hírért.

Hát akkor most, amikor gonosz emberek meggyilkoltak egy igaz embert a saját házában, a fekvőhelyén, hogyne kérném számon tőletek a vérontást, hogyne irtanálak ki benneteket az országból?!

Akkor Dávid parancsára legényei felkoncolták őket. Kezüket, lábukat levágták, és felakasztották őket Hebrónban a tó mellett. Ísbóset fejét pedig elvitték, és eltemették Abnér sírjába Hebrónban.

Dávid ismét megmutatta, hogy nem akarja magát magas polcra emelni mások vére által, és megbüntette Isbóset gyilkosait.

Ezután elmentek Dávidhoz Izráel összes törzsei Hebrónba, és ezt mondták: Nézd, mi a csontod és húsdod vagyunk!

Azelőtt is, amikor Saul volt a királyunk, te vezetted harcba, és hoztad vissza Izráelt, és ezt mondta neked az ÚR: Te leszel népemnek, Izráelnek a pásztora, te leszel Izráel fejedelme!

Megjelentek tehát Izráel összes vénei a király előtt Hebrónban, és Dávid király szövetséget kötött velük Hebrónban az ÚR színe előtt, ők pedig fölkenték Dávidot Izráel királyává.

Harmincesztendő volt Dávid, amikor királlyá lett, és negyven esztendeig uralkodott.

Hebrónban Júda királya volt hét esztendeig és hat hónapig, Jeruzsálemben pedig harminchárom esztendeig volt egész Izráel és Júda királya.

Dávidot a nép pásztorának nevezi, aki „eteti” a „bárányokat”. Jézus is azt mondta Péternek, hogy „legeltesd a juhaimat.” Jeremiás prófétának azt mondta Isten, hogy „pásztorokat adok a népnek, hogy etessék őket” Isten bölcsességével. Isten népének legnagyobb szükséglete, hogy „etessék” őket. Dávid Isten népének igazi pásztor volt.

A király pedig elment embereivel együtt Jeruzsálem alá az ország őslakói ellen, a jebúsziaiak ellen.

A jebúsziaiak azt gondolták, hogy a városuk bevehetetlen. Az Izraeliek nem tudták eddig bevenni Jebúsz, ami az őskori Jeruzsálem volt, hatalmas falakkal, és kitűnő védelemmel.

Azok azonban ezt mondták Dávidnak: Nem jössz ide be, hiszen még a vakok és sánták is elűznek téged! Mert azt gondolták, hogy nem tud oda Dávid bemenni.

Másszóval azt mondják Dávidnak, hogy csak a vakok és a sánták ellen kell harcoljon, mert még őket sem tudja legyőzni, hisz a falak olyan erősek, hogy így sem tudja bevenni a várost.

Dávid azonban elfoglalta Sion sziklavárát, és ez lett Dávid városa.

És ezt mondta Dávid azon a napon: Mindenki, aki öli a jebúsziaiakat, nyomuljon a csatornához! Mert ezeket a sántákat és vakokat szívből gyűlöli Dávid. Ezért mondják: Vak és sánta ne menjen be a templomba.

Ezután letelepedett Dávid a sziklavárban, és elnevezte azt Dávid városának. Körülötte építkezni kezdett Dávid Millótól fogva befelé.

Dávid egyre jobban emelkedett és növekedett, mert vele volt az ÚR, a Seregek Istene.

Hírám, Tirusz királya követeket küldött Dávidhoz, azután cédrusfákat, ácsmestereket és kőműveseket, akik palotát építettek Dávidnak.

És megértette Dávid, hogy az ÚR megerősítette királyságát Izráelben, és hogy naggyá tette királyságát népének, Izráelnek a javára.

Miután Dávid Hebrónból Jeruzsálembé költözött, még ott is vett el másodrangú feleségeket és feleségeket, és még születtek Dávidnak fiai és leányai.

Ez a nevük azoknak, akik Jeruzsálemben születtek: Sammúa, Sóbáb, Nátán és Salamon,

Jibhár, Elisúa, Nefeg és Jáfia,

Elisámá, Eljádá és Elifelet.

Amikor meghallották a filiszteusok, hogy Dávidot Izráel királyává kenték, fölvonultak a filiszteusok mind, hogy megkeressék Dávidot. Meghallotta ezt Dávid, és levonult a sziklavárhoz.

A filiszteusok megérkeztek, és ellepték a Refáim-völgyet.

Akkor megkérdezte Dávid az URat: Fölvonuljak-e a filiszteusok ellen? Kezembe adod-e őket? Az ÚR ezt felelte Dávidnak: Vonulj föl, mert kezedbe fogom adni a filiszteusokat!

Benyomult tehát Dávid Baal-Perácimba, megverte ott őket Dávid, és ezt mondta: Áttört az ÚR ellenségeimen, mint víz a gáton! Ezért nevezték el azt a helyet Baal-Perácimnak.

Baal-Perácim azt jelenti – a gátak síksága.

A filiszteusok otthagyták bálványaikát, Dávid és emberei pedig összeszedték azokat.

Később ismét fölvonultak a filiszteusok, és ellepték a Refáim-völgyet.

Ekkor Dávid megkérdezte az URat, ő pedig ezt felelte: Ne szembe vonulj ellenük, hanem kerülj a hátuk mögé, és a szederfák felől vonulj ellenük.

Dávid az Úrtól kapja az útmutatást, és így nagyon sikeres, ugyanúgy, mint bárki, aki az Úr tanácsát keresi.

Majd ha lépések neszt hallod a szederfák teteje felől, akkor törj rájuk, mert akkor előtted megy az ÚR, hogy megverje a filiszteusok táborát.

Dávid úgy tett, ahogyan az ÚR megparancsolta neki, és vágta a filiszteusokat Gebától egészen a gézeri útig.

Ezután összegyűjtötte Dávid Izráel egész ifjúságát, harmincezer embert.

Elindult és elment Dávid az egész hadinéppel Baalé-Jehúdába, hogy elhozza onnan az Isten ládáját, amelyet a rajta levő kerúbokon ülő Seregek URának a nevéől neveztek el.

Baalé-Jehuda másik neve Kirját-Jearim, kb. 14 km-re van Jeruzsálemtől.

Az Isten ládáját egy új szekéren szállították, és elvitték Abinádáb házából, amely a dombon volt. Abinádáb fiai, Uzzá és Ahjó irányították az új szekeret.

Elvitték az Isten ládáját Abinádáb házából, amely a dombon volt. Ahjó ment a láda előtt.

Dávid és Izráel egész háza pedig szent táncot járt az ÚR színe előtt mindenféle ciprusfa hangszernek, citerának, lantnak, dobnak, csörgőnek és cintányérnak a kíséretével.

Amikor Nákón szérűjéhez értek, Uzzá az Isten ládájához kapott, és megfogta, mert megbotlottak az ökrök.

Ezért fellángolt az ÚR haragja Uzzá ellen. Nyomban lesújtott rá megdöbbenéséért az Isten, és meghalt ott, az Isten ládája mellett.

Dávid pedig megdöbbenett attól, hogy az ÚR összetörte Uzzát. Ezért nevezik azt a helyet Perc-Uzzának mindmáig.

Akkor félni kezdett Dávid az ÚRtól, és ezt gondolta: Hogy jöhetne hozzám az ÚR ládája?

És nem akarta Dávid magához vitetni az ÚR ládáját Dávid városába, hanem elvitette a gáti Óbéd-Edóm házába.

Érdekes, hogy amikor Dávid a szövetség ládáját akarta visszahozatni, ahelyett, hogy fellapozta volna a mózesi törvényeket, hogy megnézzék, hogy mit rendelt el az Úr a szállításával kapcsolatban, inkább a filiszteusok példája nyomán szekérral és ökrökkel akarta szállítani azt. Az Isten törvényei szerint a ládát senki más nem szállíthatja, csak négy pap, és rudak segítségével kell azt szállítani. Dávid nem Isten rendeléseit, hanem a filiszteus módszert használta, és ez katasztrófális következményekkel járt.

Három hónapig volt az ÚR ládája a gáti Óbéd-Edóm házában, és megáldotta az ÚR Óbéd-Edómot és egész háza népét.

De jelentették Dávid királynak, hogy megáldotta az ÚR Óbéd-Edóm háza népét és mindenét az Isten ládájaért. Elment Dávid, és örvendezve vitte az Isten ládáját Óbéd-Edóm házából Dávid városába.

Amikor hat lépést tettek azok, akik az ÚR ládáját vitték, ő egy bikát és egy hízott borjút áldozott.

Dávid teljes erővel táncolt az ÚR színe előtt, és gyalcs éfódot kötött magára Dávid.

Így vitte el Dávid és Izráel egész háza az ÚR ládáját örömrivalgással és kürtzengéssel.

De Míkal, Saul leánya éppen akkor tekintett ki az ablakon, amikor az ÚR ládája Dávid városába ért, és látta, hogy Dávid király ugrálva táncol az ÚR színe előtt, ezért szívből megvetette őt.

Az ÚR ládáját bevitték, és odatették a helyére, annak a sátonak a közepén, amelyet Dávid vont fel. Akkor Dávid égőáldozatokat és békeáldozatokat mutatott be az ÚR előtt.

Miután Dávid befejezte az égőáldozat és a békeáldozat bemutatását, megáldotta a népet a Seregek URának nevében.

Majd az egész népnek, Izráel egész sokaságának, minden férfinak és nőnek osztott egy-egy lepényt, préselt datolyát és aszúszőlőt. Azután az egész nép hazament.

Dávid is visszatért, hogy megáldja háza népét. De Míkal, Saul leánya kijött Dávid elé, és ezt mondta: Milyen dicső volt ma Izráel királya! Úgy mutogatta magát szolgálóinak a szolgálói előtt, ahogyan csak féleszű ember szokta magát mutogatni!

E hatalmas ünnep és örömujjongás után Mikál hideg fogadtatása hidegzuhanyként hatott Dávidra. Dicsőséges megtapasztalás volt az Úrral való ünneplés, és örömmámorban úszott Dávid, és erre jön valaki, és lehúti a kedélyeit. De Dáviddal nem tanácsos ujjat húzni.

Dávid ezt felelte Míkalnak: Az ÚR színe előtt jártam szent táncot, aki engem választott apád helyett és egész háza népe helyett, és engem rendelt az ÚR népének, Izráelnek a fejedelmévé. Igen, az ÚR színe előtt!

És ha még ennél is jobban megalázodom, és még alávalóbb leszek magam előtt, akkor is tisztelni fognak a szolgálók, akiket te emlegetsz.

Ezért nem lett gyermeke Míkalnak, Saul leányának holta napjáig.

Dávid ezzel kiközösítette Mikált, és többé nem lépett vele szexuális kapcsolatra, így nem lett neki gyereke. Ez abban a kultúrában egy nő számára a legfontosabb dolog volt. Dávid így fizetett meg neki.

Amikor a király már a palotájában lakott, és az ÚR mindenfelől nyugalmat adott neki ellenségeitől,

ezt mondta a király Nátán prófétának: Nézd, én cédruspalotában lakom, az Isten ládája pedig sátorlapok között lakik.

Nátán ezt mondta a királynak: Tedd meg mindazt, ami szándékodban van, mert veled van az ÚR!

De még azon az éjszakán az történt, hogy így szólt az ÚR igéje Nátánhoz:

Menj, és mondd meg szolgálóknak, Dávidnak, hogy ezt mondja az ÚR: Te házat akarsz nekem építeni, hogy abban lakjam?

Hiszen attól kezdve, hogy kihoztam Izráel fiait Egyiptomból, nem laktam házban mindmáig, hanem csak hajlékban, a sátorban jártam.

Amíg csak együtt jártam Izráel fiaival, mondtam-e egy szóval is Izráel bármelyik törzsének, amikor azt parancsoltam, hogy pásztorolják népemet, Izráelt: Miért nem építtetek nekem cédrusházat?

Most azért ezt mondd szolgálóknak, Dávidnak: Ezt mondja a Seregek URa: Én hoztalak el a legelőről, a juhnyáj mellől, hogy fejedelme légy népemnek, Izráelnek.

Veled voltam mindenütt, amerre csak jártál, kiirtottam előled minden ellenségedet. Olyan nagy nevet szereztem neked, amilyen neve csak a legnagyobbaknak van a földön.

Helyet készítettem népemnek, Izráelnek is, és úgy ültettem el ott, hogy a maga helyén lakhat. Nem kell többé rettegnie, és nem nyomorgatják többé a gonoszok, mint kezdetben,

attól a naptól fogva, hogy bírákat rendeltem népemnek, Izráelnek, és nyugalmat adtam összes ellenségedtől. Azt is kijelentette neked az ÚR, hogy az ÚR akarja a te házadat építeni.

Ha majd letelik az idő, és pihenni térsz őseidhez, fölemelem majd utódodat, aki a te véredből származik, és szilárdá teszem az ő királyságát.

Ő épít házat nevem tiszteletére, én pedig megerősítem királyi trónját örökre.

Az Apcsel 2:30-ban Péter erre az ígeversre vonatkozóan azt mondja Dávidról, hogy:

De próféta volt, és tudta, hogy az Isten esküvel fogadta neki, hogy véredből valót ültet a trónjára;

ezért előretekintve, a Krisztus feltámadásáról mondta azt, hogy nem marad a halottak birodalmában, és teste sem lát elmúlást.

Dávid tehát megértette, hogy Isten ígérete szerint a Messiás az ő vérvonalából fog származni, annak ellenére hogy Dávid nem építheti fel Isten házát.

Atyja leszek, és ő a fiam lesz. Ha bűnt követ el, megfenyítem férfihoz illő bottal és embereknek kijáró csapásokkal.

De nem vonom meg tőle szeretetemet, ahogyan megvontam Saultól, akit eltávolítottam előled.

Így a te házad és királyságod örökre megmarad, és trónod örökre szilárd lesz.

Nátán pontosan e beszéd és látomás szerint beszélt Dáviddal.

Ekkor bement Dávid király az ÚR színe elé, leült, és ezt mondta: Ki vagyok én, Uram, ó, URam? És mi az én házam népe, hogy eljuttattál engem idáig?

Isten emlékeztette Dávidot a múltjára, arra, hogy a juhok mellől került Izrael trónjára Isten akaratából és segítségével. Dávid pedig visszatekintett Isten jóságára, és így beszélt:

Sőt még ezt is kevesellted, Uram, ó, URam, és a távoli jövőre is tettél ígéretet szolgád házának, ezzel is az embert tanítva, Uram, ó, URam!

És mindezekon felül még Isten a jövőben is meg fogja áldani az ő házát.

Jó visszatekinteni arra, hogy mit tett velünk Isten, hogy megváltott a bűneinktől, és a szeretett fiává tett:

Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlónak leszünk hozzá, és olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában.

Mással Isten már eddig is nagyon sokat tett értünk, és mindezekon felül mesés ígéreteket tesz a jövőnkkel kapcsolatban. Az Ő örökkévaló Királyságában vele együtt fogunk igazságban, örömben és békességben uralkodni, és az Ő örökösei leszünk, társörökösei a Krisztusnak.

Milyen dicsőséges dolgokat ígér Isten a ti jövőtökre nézve is! Nem kis dolog az, amit eddig Isten megvalósított, ha belegondoltok abba, hogy Isten honnan hozott ki minket, és a saját gyermekeivé fogadott, és közösségbe kerültünk Vele. De Ő nem áll meg itt, hanem a a ti örökkévaló áldottságotokról is gondoskodik, hisz Vele fogtok élni az Ő Királyságában mindörökké. Ez nem emberektől ered, hanem ez az isteni kegyelem, amelyről oly keveset tudunk.

De miért beszélne tovább Dávid, hiszen te ismered szolgálodat, Uram, ó, URam!

Mit mondhat minderre Dávid? Pál azt mondta:

Mit mondjunk tehát erre? Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk?

Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?

Ki vádolná Isten választottait? Isten, aki megigazít.

Ki ítélne kárhozatra? A meghalt, sőt feltámadt Jézus Krisztus, aki az Isten jobbján van, és esedezik is értünk?

Mit mondhatunk minderre? Először is azt, hogy Isten veletek van! Gyakran azt gondoljuk, hogy Isten ellenünk van, de ez nem igaz! Ha viszont Isten veled van, akkor ki állhat meg ellened? A Sátán akar ellened támadni, de kicsoda ő Istenhez képest? Ki vádolhatja Isten választottjait? Isten nem vádol minket. Milyen áldott az az ember, akinek Isten nem számít fel bűnt: Isten nem vádol titeket! A Sátán viszont folyamatosan vádolt gyengeségekkel, bukásokkal, de Isten nem, mert Ő igazít meg. Ő ezekre a dolgokra úgy tekint, mintha azok nem is történtek volna meg soha.

Ki vádol titeket? Jézus nem vádol, mert azt mondta, hogy „nem azért jöttem a világra, hogy megítéljem azt, hanem, hogy a világ megváltást nyerjen általam. Aki hisz, az nem ítéltetik meg!” Nincs ítélet azok ellen akik Jézus Krisztusban vannak! Jézus ma is ott ül Isten trónja mellett és értünk jár közben az Atyánál a mi gyengeségeink, bukásaink miatt. De nem ítél el. Nem mondja az Atyámnak, hogy „Látod azt a fickót, ismét elbukott. Már ideje lenne elpusztítani, ahelyett, hogy ismét megbocsássunk neki. Inkább foglalkozzunk valaki mással.” Ilyet Ő nem mond!! Ha elbuksz azt mondja az Atyának: „Atyám, írd ezt is csak az én számlámra, és bocsásd meg nekik, mert nem tudják mit cselekednek.” Közbenjár és nem ítélkezik.

Ha mindezt felfogjuk a maga valóságában, akkor egyszerűen csak szótlanokká válunk Isten hatalmas szeretete és kegyelme következtében. Mit tud mondani Dávid, aki a legtöbbet írt, a legtehetségesebb volt szívének és érzelmeinek kinyilatkoztatásában? Nagyon szeretem a zsoltárokat olvasni, mert Dávid gyönyörűen tudja kifejezni az általam érzett dolgokat, amiket én magam nem tudok kimondani. Most már ő sem találja a szavakat Isten áldásai következtében.

A te ígéreted és szándékod szerint vitted véghez mindezeket a hatalmas dolgokat, hogy megismertesd azokat szolgálóddal.

„Tudom, hogy nem miattam van ez, nem azért, mert én megérdemeltem mindezt” – mondja Dávid. „Mindezek a dolgok a Te jóságodból és nem az én igaz voltomból származnak.” Isten kegyelme nem a mi jóságunk vagy igazságunk jutalma, hanem mindig az Ő szívéből és szavából ered. Nem azért, mert mi megérdemeljük, és nem is azért, mert nagyon jóságosak vagyunk – sohasem emiatt kapjuk meg ezeket a különleges áldásokat. Csak azért kapjuk meg, mert Ő szeret minket, ez az Ő természete, ez van a szívében, hogy ki akarja mutatni az Ő szeretetét irántunk Hhatalmas mértékben áld meg minket, miközben egyre jobban rájövünk, hogy mennyire érdemtelenek vagyunk minderre. Ezért olyan nehéz egyszerűen csak elfogadni a kegyelmet emelt fővel. De meg kell tanuljunk elfogadni, mert Ő nem azért adja, mert megérdemeljük, hanem azért mert szeret minket.

A te ígéreted és szándékod szerint vitted véghez mindezeket a hatalmas dolgokat, hogy megismertesd azokat szolgálóddal.

Ezért vagy te oly nagy, Uram, ó, URam! Senki sincs hozzád fogható, sőt nincs is rajtad kívül Isten, egészen úgy, ahogyan hallottuk fülünkkel.

Van-e még egy olyan nemzet a földön, mint a te néped, Izráel, amelyért elment Isten, és kiváltotta, hogy az ő népe legyen, és nevet szerzett magának azzal, hogy nagy és félelmes dolgokat vitt véghez, amikor kiűzött nemzeteket és isteneket a nép elől, amelyet kiváltottál magadnak Egyiptomból?

Így erősítetted meg magadnak népedet, Izráelt, hogy örökké a te néped legyen, te pedig, URam, az Istenük lettél.

Most azért, URam Isten, tartsd meg örökké azt az ígéretet, amelyet szolgálódnak és háza népének tettél, és tégy úgy, ahogyan ígérted!

Akkor nagy lesz a te neved örökké, mert ezt mondják: A Seregek URa Izráelnek az Istene! Szolgálódnak, Dávidnak a háza pedig szilárd lesz színed előtt.

Te, ó Seregek URa, Izráel Istene, ezt a kijelentést adtad szolgálódnak: Megépítem házadat! Ezért volt bátorsága szolgálódnak, hogy ilyen imádsággal imádkozzék hozzád.

Valóban, Uram, ó, URam, te vagy az Isten, és igazak a te ígéreteid. Te ígérted szolgálódnak ezt a jót.

Áldd meg azért kegyelmesen szolgálódnak házáat, hogy örökké színed előtt legyen, mert te ígérted ezt, Uram, ó, URam! Mert a te áldásoddal szolgálódnak háza örökké áldott lesz!

Tedd meg, Uram, teljesítsd be az ígértettedet – ez Dávid válasza Isten dicsőséges ígértetére, amelyben az Úr megígéri, hogy az eljövendő Messiás az ő házából fog származni.

Isten áldjon mindnyájatokat, forrjon össze a szívetek Vele az Ő szeretetében, és legyetek nyitottak arra, hogy megkapjátok azokat az áldásokat, amelyeket Ő nektek szándékozik adni az Ő szeretete miatt. Tapasztaljátok meg az Ő áldásait, várjátok az Úrra, és mindenben az Ő vezetését keressétek, hogy Lélekben járhattok.

2 Sámuel 8-16

A 8.-ik fejezetben Dávid ellenségei felett aratott győzelmeiről olvashatunk, melyek során Isten megerősítette őt uralkodásban és a királyságot is megerősítette a környező népekkel szemben.

Ezután történt, hogy Dávid megverte a filiszteusokat, leigázta őket, és elvette Dávid a filiszteusoktól Meteg-Ammát.

Megverte a móábiakat is. Lefektette őket a földre, és kötéllel mérte meg őket: két kötélnyit kivégeztetett, egy kötélnyit pedig életben hagyott. És a móábiak adófizető szolgálói lettek Dávidnak.:)

Megverte Dávid Hadadezert, Rehób fiát, Cóbá királyát, aki az Eufrátesz folyamig akarta kiterjeszteni hatalmát.

Elfogott közülük Dávid ezerhétszáz lovast és húszezer gyalogost, és megbénította Dávid a harci kocsik lovait, csak száz harci kocsit hagyott meg belőlük.

Amikor a damaszkuszi arámok eljöttek, hogy megsegítsék Hadadezert, Cóbá királyát, levágott Dávid huszonkétezer arám embert.

Majd helyőrséget helyezett az arám Damaszkuszba, és adófizető szolgálivá lettek Dávidnak az arámok. Így segítette meg az ÚR Dávidot mindenütt, ahova csak ment.

Elvette Dávid az aranypajzsokat is, amelyeket Hadadezer szolgálói hordtak, és Jeruzsálembe vitette azokat.

Dávid király igen sok rezet hozott el Betahból és Bérótajból, Hadadezer városaiból.

Amikor meghallotta Tói, Hamát királya, hogy megverte Dávid Hadadezer egész haderejét,

elküldte Tói a fiát, Jórámot Dávid királyhoz mindenféle arany-, ezüst- és réztárggyal, hogy békességgel és áldással köszöntse azért, mert hadat viselt Hadadezerrel, és megverte őt. Hadadezer ugyanis Tóival is harcban állt.

Dávid király ezeket is az ÚRnak szentelte azzal az ezüsttel és arannyal együtt, amelyet a meghódított népektől zsákmányolva már odaszentelt:

amit az arámoktól, a móábiaktól, az ammóniaktól, a filiszteusoktól, az amálékiaktól és Hadadezertől, Rehób fiától, Cóbá királyától zsákmányolt.

Dávid korábban kifejezte azt az óhaját Nátánnak, hogy egy házat akar építeni Istennek, de Isten azt mondta, hogy ő nem építheti meg azt, mert nagyon sok vér tapad a kezéhez. Ellenben Isten maga fogja felépíteni Dávid házát ahonnan a Messiás fog majd származni.

Annak ellenére, hogy Isten megvonta tőle az Ő háza építésének kiváltságát, mégis Dávid el kezdte gyűjteni az Úr házána építéséhez szükséges kincseket: tömérdek aranyat, ezüstöt és rezet. Amikor aztán Salamon fia került a trónra, akkor minden, ami az Isten házána felépítéséhez szükséges volt, már ott volt összeszedve. Az Úr nem tiltotta meg Dávidnak, hogy a zsákmányokat az Ő

házának felépítésére tegye félre, így hát Dávid nekifogott a kincsek gyűjtésének, majd az Úr házána a terveit is elkészítette.

Akkor is hírnevet szerzett magának Dávid, amikor visszatért azután, hogy a Sós-völgyben megvert tizennyolcezer edómit.

Edómba is helyőrséget helyezett. Helyőrséget helyezett el egész Edómban, úgyhogy egész Edóm Dávid szolgája lett. Így segítette meg az ÚR Dávidot mindenütt, ahova csak ment.

Így uralkodott Dávid egész Izráelen, jogot és igazságot szolgáltatva egész népének.

A hadsereg parancsnoka Jóáb, Cerújá fia, a főtanácsos pedig Jósáfát, Ahilúd fia volt.

Cádók, Ahitúb fia és Ahimelek, Ebjátár fia voltak a papok, Szerájá pedig a kancellár.

Benájá, Jójádá fia a kerétiak és a pelétiak parancsnoka volt; Dávid fiai is papok voltak.

Igy erősödött meg a királyság Dávid uralkodása alatt.

A kilencedik fejezetben Dávid fel akarta kutatni, hogy maradt-e életben valaki Saul házából. Korábban ő és Jonatán egy baráti szövetséget kötöttek egymással arra vonatkozóan, hogy egymással és egymás rokonaival örökké jól fognak bánni.

Dávid megtudta, hogy Mefiboset, Jonatán fia életben van. Ő még csak öt éves volt akkor, amikor Saul és Jonatán elesett a Gilboa-hegyen. Amikor a dajkája meghallotta, hogy a filiszteusok megölték őket, nagyon megijedt, felkapta Mefibosetet és el akart vele menekülni, de közben elejtette a kisfiút, és mindkét lába eltörött. Mivel nem helyezték vissza a csontokat a helyükre, ezért a fiú mindkét lábára sántított.

Egyszer megkérdezte Dávid: Maradt-e még valaki Saul háza népéből, aki iránt hűséggel tartozom Jónátánért?

Volt egy Saul házából való szolga, akinek Cíba volt a neve. Őt hívták Dávidhoz, és megkérdezte a király: Te vagy Cíba? Ő így felelt: Én vagyok, a te szolgád.

Akkor ezt mondta a király: Maradt-e még valaki Saul háza népéből, akinek hűséggel tartozom Isten előtt? Cíba ezt felelte a királynak: Van még Jónátánnak egy fia, aki mindkét lábára béna.

A király megkérdezte: Hol van? Cíba így felelt a királynak: Lódebárban van, Ammiél fiának, Mákírnak a házában.

Akkor üzent neki Dávid király, és elhozatta őt Lódebárból, Mákírnak, Ammiél fiának a házából.

Amikor megérkezett Dávidhoz Mefiboset, Saul fiának, Jónátánnak a fia, arcra esett, és leborult előtte. Dávid megszólította: Mefiboset! Ő így felelt: Itt van a te szolgád.

Dávid ezt mondta neki: Ne félj, hiszen én hűséggel tartozom neked apádért, Jónátánért, és visszaadom neked nagyapádnak, Saulnak minden földbirtokát, te pedig mindenkor az én asztalomnál étkezel.

Ekkor Mefibóset leborult, és ezt mondta: Micsoda a te szolgád, hogy hozzám fordultál, aki olyan vagyok, mint a döglött kutya?

Ezután hívatta a király Cíbát, Saul legényét, és ezt mondta neki: Mindent urad fiának adtam, amije csak volt Saulnak és egész háza népének.

Te műveld a földjét fiaiddal és szolgáliddal együtt, és takarítsd be, hogy legyen mit ennie urad fiának. Maga Mefibóset, urad fia állandóan az én asztalomnál fog étkezni. Cíbának tizenöt fia és húsz szolgája volt.

Cíbá így felelt a királynak: Mindent megtesz szolgád, amit uram, királyom parancsol szolgájának. Mefibóset pedig az én asztalomnál fog étkezni, mint egy királyfi - mondta Dávid.

A 10.-ik fejezetben:

Történt ezek után, hogy meghalt az ammóniak királya, és utána a fia, Hánún lett a király.

Dávid így gondolkodott: Szeretettel bánok Hánúnnal, Náhás fiával, mert az ő apja is szeretettel bánt velem. Elküldte tehát Dávid a szolgálait, hogy megvigasztalják apja halála miatt. Amikor megérkeztek Dávid szolgálai az ammóniak országába, ezt mondták az ammóniak vezérei uruknak, Hánúnnak: Azt hiszed, apádat akarja megtisztelni Dávid, hogy vigasztalókat küldött hozzád? Inkább azért küldte hozzád Dávid a szolgálait, hogy ezt a várost megszemléljék, kikémeleljék és elpusztítsák!

Elfogatta azért Hánún Dávid szolgálait, szakálluk felét lenyíratta, ruhájuk felét fenekükig levágatta, és visszaküldte őket.

Amikor ezt jelentették Dávidnak, eléjük küldött, és mivel igen csúffá tették azokat az embereket, ezt üzentek nekik a király: Maradjatok Jerikóban, amíg meg nem nő a szakállatok; azután térjete vissza!

Az ammóniak a mai Amman-ban laktak, amely ma Jordánia fővárosa.

Amikor látták az ammóniak, hogy gyűlöletesek lettek Dávid előtt, követeket küldtek, és zsoldjukba fogadták a bét-rehóbi arámokat és a cóbai arámokat, hússzezer gyalogost, továbbá Maaká királyától ezer embert és Többől tizenkétezer embert.

Amint meghallotta ezt Dávid, elküldte Jóábot egy egész sereggel, a legvitézesebbekkel.

Kivonultak az ammóniak is, és csatarendbe álltak a kapu bejáratánál. A cóbai és rehóbi arámok, meg Tób és Maaká emberei külön álltak fel a mezőn.

Jóáb látta, hogy elől is, hátul is támadás fenyegeti, ezért kiválogatta egész Izráel színe-javát, és csatarendbe állította őket az arámokkal szemben.

A hadinép maradékát pedig testvérének, Abisajnak a vezetésére bízta, és az ammóniakkal szemben állította csatarendbe.

Ezt mondta: Ha az arámok erősebbek lesznek nálam, jöjj segítségemre! Ha pedig az ammóniak lesznek erősebbek nálad, akkor én megyek segítségedre.

Légy erős, szedjük össze az erőnket népünkért és Istenünk városaiért! Az ÚR pedig tegye azt, amit jónak lát!

Akkor Jóáb rohamra indult hadinépével az arámok ellen, és azok megfutamodtak előtte.

Amikor az ammóniak látták, hogy az arámok futnak, ők is megfutamodtak Abisaj előtt, és bementek a városba. Akkor Jóáb visszatért az ammóniak üldözéséből, és Jeruzsálembé ment.

Amikor az arámok látták, hogy vereséget szenvedtek Izráeltől, összegyűltek.

Akkor elküldött Hadadezer és felvonultatta a folyamon túli arámokat. Ezek megérkeztek Hélámba, élükön Sóbakkal, Hadadezer hadseregpáncsnokával.

Jelentették ezt Dávidnak, aki összegyűjtötte egész Izráelt, átkelt a Jordánon, és megérkezett Hélám alá. Az arámok csatarendbe álltak Dáviddal szemben, és megütköztek vele.

De megfutamodtak az arámok Izráel előtt, és megölt Dávid az arámok közül hétszáz harci kocsin küzdő embert és negyvenezer lovas. Sóbakot, a hadseregpáncsnokot is levágta, és ott halt meg.

Amikor látták mindazok a királyok, akik Hadadezer szolgálói voltak, hogy vereséget szenvedtek Izráeltől, békét kötöttek Izráellel, és szolgáltak neki. Ezután az arámok nem merték többé segíteni az ammóniakat.

A 11.-ik fejezetben:

Egy esztendő múlva, abban az időben, amikor a királyok háborúba szoktak vonulni, elküldte Dávid Jóábot szolgálóival meg egész Izráellel együtt. Pusztították az ammóniakat, és körülzárták Rabbát. Dávid azonban Jeruzsálemben maradt.

Egyszer estefelé, amikor Dávid fölkelt a fekhelyéről, és a királyi palota tetején sétált, meglátott a tetőről egy asszonyt, aki éppen fürdött. Az asszony igen szép termetű volt.

Dávid elküldött, és kérdezősködött az asszony felől. Ezt mondták neki: Betsabé ez, Eliám leánya, a hejtita Úriás felesége.

Akkor követeket küldött Dávid, és magához vitette őt. Az asszony bement hozzá, ő pedig vele hált, aki éppen azelőtt tisztult meg tisztátalanságából. Azután hazament az asszony.

De az asszony teherbe esett. Ezért ezt az üzenetet küldte Dávidnak: Teherbe estem!

Dávid nekifogott, hogy eltüntesse a bűnjeleket. Később fia, Salamon írta:

„Aki a bűne eltüntetésén mesterkedik, nem jár sikerrel, de aki megvallja bűneit, annak megbocsájtatnak azok.”

Akkor Dávid ezt üzenté Jóábnak: Küldd hozzám a hejtita Úriást! Jóáb el is küldte Úriást Dávidhoz.

Amikor Úriás megérkezett hozzá, megkérdezte Dávid, hogy jól van-e Jóáb, jól van-e a hadinép és jól folyik-e a háború.

Azután ezt mondta Dávid Uriásnak: Menj haza, és mosd meg a lábadat! Uriás kiment a királyi palotából, és utána vitték a király ajándékát.

Dávid azt gondolta, hogy ha hazamegy Uriás, és lefekszik a feleségével, akkor ha később a felesége majd azt mondja, hogy teherbe esett, akkor senki sem fogja megtudni. De Uriás nagyon becsületes ember volt.

De Uriás a királyi palota bejárata előtt feküdt le urának a többi szolgájával együtt, és nem ment haza.

Amikor jelentették Dávidnak, hogy Uriás nem ment haza, ezt mondta Dávid Uriásnak: Hiszen útról jöttél! Miért nem mentél haza?

Uriás így felelt Dávidnak: A láda, meg Izráel és Júda sátrokban laknak; az én uram, Jóáb és uramnak a szolgálói pedig a nyílt mezőn táboroznak. Hogyan mehetnék akkor én haza, hogy egyem, igyam, és feleségemmel háljak? Az életedre, a lelkedre mondom, hogy nem teszem ezt!

Akkor ezt mondta Dávid Uriásnak: Maradj itt még ma, és holnap elbocsátlak! Ott maradt tehát Uriás Jeruzsálemben aznap és másnap is.

Azután hívatta őt Dávid, hogy vele egyék és igyék, és leitatta őt. De este urának a szolgálóival ment ki lefeküdni a fekvőhelyére, és nem ment haza.

A bűn egyre csak nőtt, szokásához híven. Dávid egy sokkal keményebb tervet dolgozott ki, amely értelmében Uriást szándékosan meg kellett öletni a harcok közepette.

Reggel azután levelet írt Dávid Jóábnak, melyet Uriással küldött el.

Ezt írta a levélben: Állítsátok Uriást az arcvonalba, ahol legerősebb a harc, azután húzódjatok vissza, hogy levágják, és meghaljon!

Így történt a város ostrománál, hogy Jóáb Uriást arra a helyre állította, amelyről tudta, hogy ott kemény harcosok vannak.

Amikor kitörték a városbeli férfiak, és megütköztek Jóábbal, néhányan elesetek a hadinép közül, Dávid szolgálói közül. Meghalt a hettita Uriás is.

Jelentést küldött azért Jóáb Dávidnak az ütközet egész lefolyásáról.

Ezt parancsolta a küldöncnek: Ha elbeszéled az ütközet egész lefolyását a királynak,

és ha a király haragra lobban, és ezt mondja neked: Miért mentetek harc közben olyan közel a városhoz, hát nem tudtátok, hogy a várfalról lelőhetnek benneteket? Ki ütötte agyon Abimeleket, Jerubbeset fiát? Egy asszony dobott rá a várfalról egy malomkövet, és ezért halt meg Tébecben. Miért mentetek olyan közel a várfalhoz? Akkor így válaszolj: Szolgád, a hettita Uriás is meghalt.

A küldönc tehát elment, és amikor megérkezett, jelentette Dávidnak mindazt, amit rábízott Jóáb.

A küldönc ezt mondta Dávidnak: Először erősebbek voltak nálunk azok az emberek, ránk törtek a mezőn, de mi visszaszorítottuk őket a kapu bejáratáig.

A várfalról azonban lövöldözni kezdtek szolgálóidra az íjászok, és meghaltak néhányan a király szolgálói közül. Szolgád, a hettita Uriás is meghalt.

Akkor ezt parancsolta Dávid a küldöncnek: Mondd meg Jóábnak: Ne tartsd ezt olyan nagy bajnak, mert a fegyver hol ezt, hol azt pusztítja el. Harcolj még erősebben a város ellen, és rombold le! Így biztasd őt!

Amikor meghallotta Uriás felesége, hogy meghalt a férje, Uriás, elsiratta az urát. A gyász letelte után érte küldött Dávid, palotájába vitette; az pedig a felesége lett, és fiút szült neki. De az ÚRnak nem tetszett, amit Dávid elkövetett.

Isten nem engedhette meg, hogy Dávid bűne ki ne tudódjon, és büntetés nélkül maradjon. A gyerek megszületett, és közben biztosan meg is szerette Betsabét. Legelső találkozásukkor bizonyára nem a szeretetét fejezte ki Betsabénak, hanem csak a saját vágyát elégítette ki vele. Akárcsak sok férfi és nő között, először fizikai vonzódás alakult ki, de később aztán megtanulják egymást szeretni. Gyakran meg ennek az ellenkezője történik meg: először a fizikai vonzódás alakul ki, de után gyűlölni kezdik egymást, amikor valóban megismerik a másikat.

A szeretet nem mindig következménye a fizikai vonzódásnak. Valójában nincs szerelem első látásra, mert első látásra csak vonzalom alakul ki. A szeretet valami olyan dolog, ami növekszik, kifejlődik egy kapcsolatban.

Dávid azt hitte, hogy minden rendben van, amíg egyszer csak Nátán próféta eljött hozzá:

Az ÚR elküldte Dávidhoz Nátánt. Az bement hozzá, és ezt mondta neki: Volt egy városban két ember, egy gazdag meg egy szegény.

A gazdagnak igen sok juha és marhája volt.

A szegénynek nem volt egyebe, csak egy báránkája, azt is pénzen vette. Táplálgatta, és a gyermekeivel együtt nőtt fel nála. A falatjából evett, poharából ivott, és az ölében feküdt, mintha csak a leánya lett volna.

Egyszer egy utas érkezett a gazdag emberhez, de ez sajnált a maga juhait és marháit közül hozatni, hogy elkészítse a hozzá érkezett vándornak, ezért elvette a szegény ember bárányát, és azt készítette el annak, aki hozzá érkezett.

Dávid nagy haragra gyulladt az ellen az ember ellen, és ezt mondta Nátánnak: Az élő ÚRra mondom, hogy halál fia az az ember, aki ezt tette!

A bárányért négyszer annyit kell fizetnie, mivel ezt tette, és mivel könyörtelen volt. Akkor ezt mondta Nátán Dávidnak: Te vagy az az ember! Ezt mondja az ÚR, Izráel Istene: Én kentelek fel Izráel királyává, és én mentettelek meg Saul kezéből.

Neked adtam uradnak a házáat, és a te öledbe adtam urad feleségeit. Neked adtam Izráel és Júda házáat is. És ha ezt kevesellted volna, még sok mindent adtam volna neked.

Miért vetetted meg az ÚR szavát, miért tettél olyat, ami nem tetszik neki?!

Amikor ilyen sokat adott neked az Úr, akkor miért szegted meg a parancsolatát? Miért van az, hogy amikor az Isten olyan jó velünk, és olyan sok mindent ad nekünk, akkor nem értékeljük, és nem vagyunk megelégedve azzal, amit Isten

tett? Miért akarunk még mindig többet megszerezni magunknak akkor, amikor többünk van, mint amit el tudunk fogyasztani, vagy élvezni tudnánk? Dávinak is olyan sok felesége volt, de miért kellett neki egy másik ember felesége?

A hettita Úriást fegyverrel vágattad le, hogy a feleségét feleségül vehesd; őt magát pedig meggyilkoltattad az ammóniak fegyverével!

Ezért nem távozik el soha a fegyver a te házadtól, mivel megvetettél engem, és elvetted a hettita Úriás feleségét, hogy a te feleséged legyen.

Ezt mondja az ÚR: Éppen a saját házadból fogok bajt hozni rád. Feleségeidet szemed láttára veszem el, és másnak adom, aki fényes nappal fog a feleségeiddel hálni.

Mert te titokban cselekedtél, de én egész Izráel előtt és napvilágnál cselekszem ezt!

Akkor ezt mondta Dávid Nátánnak: Vétkeztem az ÚR ellen! Nátán így felelt Dávidnak: Az ÚR is elengedte vétkeidet, nem halsz meg.

Dávid a történetbeli gazdag embert halálra ítélte, de Isten ítélete nem volt halál Dáviddal szemben. Ennek ellenére Dávid nem ússza meg ezt büntetés nélkül, és nem is várhatjuk el, hogy Isten a bűnünk minden következményét elengedje. Mindig vannak olyanok, akik félremagyarázzák Isten kegyelmét. Pál beszélt azokról, akik azt hangoztatták, hogy „gyerünk, tegyünk meg szabadon bármilyen bűnt, hogy bővölködjék a kegyelem, mert ha sok a bűn, akkor a kegyelem még több lesz. Isten kijelentette, hogy mindnyájan bűnösök vagyunk, és ha bűnt követek el, akkor csak azt bizonyítom, hogy Isten igazat beszél. Akkor miért ítélne meg engem ezért?” Pál azt mondta, hogy ez ostoba beszéd, mert minden olyan filizófia, amely Isten kegyelmére alapozva bűnbe viszi az embereket, elítélendő tanítás.

Pál a kegyelem evangéliumát hirdette, hogy a bűnök megbocsájtatnak hit által Jézus Krisztusban. Ugyanakkor Péter rámutat arra, hogy voltak olyanok, akik egyszerűen csak arra használták a kegyelem evangéliumát, hogy a saját vágyaikat szabadon kielégítsék. Szándékosan bűnöket követtek el, utána pedig imádkoztak, és azt mondták, hogy Isten úgysis megbocsájtó. Ez viszont nagyon helytelen! Sohasem követhetek el szándékosan olyan dolgot, amiről tudom, hogy bűn, azzal az elvárással, hogy Isten úgysis megbocsájt, mert Ő kegyelmes.

A Biblia azt mondja, hogy „tartsd távol magad a bűntől, menekülj a fiatalkori vágyaktól, amelyek a kárhozatba taszítják az emberek lelkét.”

A Galata 5-ben a bűnökről ír:

A test cselekedetei azonban nyilvánvalók, mégpedig ezek: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, bálványi mádás, varázslás, ellenségeskedés, viszálykodás, féltékenység, harag, önzés, széthúzás, pártoskodás; irigység, gyilkosság, részegeskedés, tobzódás és ezekhez hasonló. Ezekről előre megmondom nektek, amint már korábban is mondtam, akik ilyeneket cselekszenek, nem öröklik Isten országát.

Megkérdőjelezem annak az embernek a valódi megtérését, aki szándékosan vétkezik Isten ellen, azzal a gondolattal, hogy majd utána úgymint megbocsájtást fogok kérni, és részesülök Isten kegyelméből. Az Isten kegyelmével sohasem szabad visszaélnünk, igaz, hogy Isten megbocsájtja bűneinket, de ennek ellenére a bűnöknek következményei vannak, nyomai maradnak. Vannak olyan maradványai a bűnnek, amelyeket nem lehet eltörölni. A bűn bizonyos nyomokat hagy a ti életetekben és a körülöttetek élők életén, amely a lelkiismeretekbe sűtve megmarad, annak ellenére, hogy Isten megbocsájtását kaptuk meg. A lelkiismeretünk továbbra is azt mondja nekünk, hogy helytelen dolog volt szándékosan vétkezni az Úr ellen. Még évek múltán is bennünk marad ez, és egyszer, amikor valami nehézség jön ismét az életetekben, akkor ismét emlékezni fogtok a bűnökre.

Józsefet eladták fivérei Egyiptomba rabszolgának. Nem érdekelte őket, hogy József esedezve sírt hozzájuk, hogy ne tegyenek vele ilyet. Az utolsó emlékük az volt, hogy látták, amint Józsefet sírva viszik egy szekéren Egyiptom felé: szívtelenek és kegyetlenek voltak vele szemben, de nem felejthették el ezt az esetet, amely mindörökké emlékezetükbe vésődött.

Majdnem 20 évvel később, amikor Egyiptomba mentek, és nehézségeik támadtak a fáraó embereivel, akkor egymáshoz fordultak, és azt mondták, hogy mindez azért történik velük, mert annak idején Józseffel olyan csúnyán elbántak. Nem lehet megszabadulni a rossz lelkiismerettől csak úgy.

Annak ellenére, hogy az Úr azt mondta Dávidnak, hogy megbocsájtok neked, nem fogsz meghalni, mégis a bűnöd miatt ezek a dolgok be fognak következni. Dávid bűnének egyik következményeként ezt mondta Nátán: *okot adtál az ÚR ellenségeinek a gyalázkodásra.*

A bűn egyik legtragikusabb következménye a hívő életében az, amikor Isten ellenségei meglátják a bűnünket, és Istent káromolják. „Az a valaki, aki azt állítja magáról, hogy keresztény, nézd mit tett velem...”

Sok ember a kereszténység nevébe burkolózva szándékosan becsapja az embereket, majd Isten megbocsájtását kéri, és utána ott folytatja az egészet, hol abbahagyta. Azért van olyan rossz híre a kereszténységnek a világ szemében, mert a keresztények nem élnek tiszta, igaz és szent életet Isten előtt. Ezt a leggyorsabban a világi emberek fogják észre venni, akik megragadják az alkalmat, hogy Istent káromolhassák a mi következetlenségünk miatt.

Dávid büntetése: a kard sosem távozott az ő házából, a saját gyermekei lázadtak ellene, saját feleségeit nyilvánosan alázták meg, és a megszületendő gyerek meghalt.

Itt egy vízvonalzó Dávid életében, mert ennek a tapasztalatnak következményeként Dávidból eltűnt a tűz, és ettől kezdve lázadásokkal,

problémákkal kellett küzdeni. Ahelyett, hogy Dávid el kezdett volna küzdeni ezek ellen, inkább elfogadta, hogy ez Isten büntetése.

A 32.-ik zsoltárt Dávid akkor írta, amikor a próféta közölte vele, hogy a bűnei megbocsájtatnak, és ő nem fog meghalni:

Boldog, akinek hűtlensége megbocsájtatott, vétke eltöröltetett.

Boldog az az ember, akinek az ÚR nem rója fel bűnét, és nincs lelkében álnokság.

Miközben Dávid el akarta tüntetni a bűnét, sok álnokság volt benne, be akarta csapni az embereket. Ha álnok és csaló ember vagy, akkor mindig abban a félelemben kell élni, hogy egyszer le fogsz bukni, valaki ki fogja deríteni az igazat. Igaz, hogy ez kívülről nem látszik, de a lelkiismeretben mindig ott a félelem.

Boldog az az ember, aki egyenes úton jár, aki becsületes és nem kell csaljon, rejtőzködjön.

Míg hallgattam, kiszáradtak csontjaim, egész nap jajgatnom kellett.

Mert éjjel-nappal rám nehezedett kezed, erőm ellankadt, mint a nyári hőségben.

Amikor még nem vallotta meg a bűneit, Isten keze nehezedett rá, nagyon rosszul érezte magát a bőrében.

Megvallottam neked vétkeimet, bűnömet nem takargattam. Elhatároztam, hogy bevallom hűtlenségemet az ÚRnak, és te megbocsátottad bűnömet, amit vétettem.

Milyen boldog az az ember, akiről levették bűnének terheit, akit nem üldöz már büntudata. De még mindig szembe kell nézzen bűnei következményeivel: a kard mindig ott lesz a házában, a gyermekei továbbra is lázadni fognak, a feleségeit is meg fogják alázni, és a gyereke is meg fog halni.

Ezután hazament Nátán. Az ÚR pedig súlyos betegséggel verte meg a gyermeket, akit Úriás volt felesége szült Dávidnak.

Dávid könyörgött Istenhez a gyermekért; bűjtöt tartott Dávid, és amikor bement, a földön fekvé töltötte az éjszakát.

Udvarának a vénei odaálltak melléje, hogy fölemeljék a földről, de ő nem akarta, és nem is evett velük semmit.

A hetedik napon meghalt a gyermek. A szolgák azonban nem merték megmondani Dávidnak, hogy meghalt a gyermek, mert ezt gondolták: Hiszen amikor még élt a gyermek, és szóltunk hozzá, akkor sem hallgatott a szavunkra. Hogyan mondjuk meg neki, hogy meghalt a gyermek?! Még valami bajt csinál!

Dávid azonban látta, hogy szolgái suttognak maguk között, és rájött Dávid, hogy meghalt a gyermek. Megkérdezte Dávid a szolgáit: Meghalt a gyermek? Meghalt - felelték.

Ekkor fölkel Dávid a földről, megfürdött, megkenete magát, ruhát váltott, majd bement az ÚR házába, és leborult. Azután hazament, és kérte, hogy tegyenek eléje ételt, és evett.

Akkor ezt mondták neki a szolgálói: Miért tetted ezt? Amíg élt a gyermek, böjtöltél és sírtál, de amikor meghalt a gyermek, fölkelteél és ettél.

Ő így felelt: Amíg a gyermek élt, böjtöltem és sírtam, mert ezt gondoltam: Ki tudja, talán könnyörül rajtam az ÚR, és életben marad a gyermek.

De most, hogy meghalt, miért böjtöljek? Vissza tudom-e még hozni őt?

Nagyon jó volt Dávid hozzáállása a halálhoz. Mit tehetsz ennél többet?

Én megyek majd őhozzá, de ő nem tér vissza hozzám.

Dávid itt megmutatja, hogy hisz a halál utáni életben, és biztos benne, hogy a gyereke az Úrral van, és majd egyszer ő maga is a gyerekével lesz. Ha a mi gyerekeink még érettségi koruk elérése előtt halnak meg, akkor az Úrral lesznek.

Ezután megvigasztalta Dávid a feleségét, Betsabét: bement hozzá, és vele hált. Az asszony fiút szült, és Salomonnak nevezték, az ÚR pedig a szeretetébe fogadta őt.

Dávid Nátán prófétára bízta őt, aki Jedídjának nevezte az ÚR akarata szerint.

Jedídja azt jelenti: akit az Úr szeret. És itt az igazi kegyelem: annak ellenére, hogy Isten elvette az első gyereket számunkra nem teljesen érthető okokból, mégis a második gyereket az Úr által szeretettnek nevezte el. Salamon lett Dávid kedvenc gyermeke, és ő örökölte a trónt Dávid után.

Azonban Dávid útja addig a pontig igen göröngyös volt. A kard nem távozott a házától, családi problémákkal kellett megküzdeni, mert a bűnének árát meg kellett fizesse, Isten kegyelme ellenére is.

Ezek után a következő dolog történt: volt Absolonnak, Dávid fiának egy szép húga, akinek Támár volt a neve. Megszerette őt Amnón, Dávid fia.

Amnón annyira gyötrődött húgáért, Támárért, hogy belebetegedett, mert a leány szűz volt, és Amnón lehetetlennek látta, hogy valamit tehessen vele.

Volt azonban Amnónnak egy Jónádáb nevű barátja, Simeának, Dávid testvérének a fia. Jónádáb agyafűrt ember volt.

Megkérdőjelezem ezt a barátságot, mert az az ember, aki bűnbe viszi a másikat, nem lehet igazi barát.

Ezt mondta neki: Mi az oka annak, királyfi, hogy reggelről reggelre levertebb vagy? Nem mondanád meg nekem? Amnón ezt felelte neki: Támárba, Absolon öcsém húgába vagyok szerelmes.

Jónádáb ezt mondta neki: Feküdj ágyba, és tessed magad betegnek! Ha eljön apád, hogy meglátogasson, ezt mondd neki: Hadd jöjjön ide Támár húgom, hogy ennem adjon. Szemem láttára készítse el az ételt, hogy lássam, és az ő kezéből egyem!

Lefeküdt tehát Amnón, és betegnek tette magát. Amikor elment a király, hogy meglátogassa, ezt mondta Amnón a királynak: Hadd jöjjön ide Támár húgom, és süssön szemem láttára egypár süteményt, az ő kezéből szeretnék enni!

Akkor üzenetet küldött Dávid Támárnak a palotába: Menj el Amnón bátyád házába, és készíts neki ennivalót!

El is ment Támár bátyjának, Amnónnak a házába, aki feküdt. Fogta a tésztát, meggyúrta, a szeme láttára kiszaggatta, és megsütötte a süteményt.

Azután fogta a serpenyőt, és eléje tálalta, de ő nem akart enni. Majd azt mondta Amnón: Küldjétek ki innen mindenkit! Ki is ment onnan mindenki.

Akkor ezt mondta Amnón Támárnak: Hozd be az ételt a hálószobába, a kezedből szeretnék enni! Fogta tehát Támár a süteményt, amit készített, és bevitte a hálószobába bátyjának, Amnónnak.

Amikor odanyújtotta neki, hogy egyék, az megragadta őt, és ezt mondta neki: Gyere, húgom, hálj velem!

De ő ezt mondta neki: Jaj, bátyám, ne kövess el rajtam erőszakot, mert nem szabad így cselekedni Izráelben! Ne kövess el ilyen gyalázatos dolgot!

És én hova menjek szégyenemben? Téged pedig gyalázatosnak fognak tartani Izráelben. Inkább beszélj a királlyal, bizonyára nem tagad meg engem tőled.

De ő nem akart hallgatni a szavára, és mert erősebb volt nála, erőszakot követett el rajta, és vele hált.

De utána annyira meggyűlölte őt Amnón, hogy nagyobb lett a gyűlölete, amellyel gyűlölte, annál a szerelemnél, amellyel szerette, és ezt mondta neki Amnón: Kelj fel, menj innen!

Érdekes, hogy milyen közel vannak egymáshoz az ellenkező érzelmeink. Nagyon sok tehetséges szónok nagyon jól tud az emberek érzelmeire hatni, és vicceket mesélnek, hogy az embereket nevetésre ösztönözzék, mert tudják, hogy ha már működnek az érzelmeik, akkor nagyon hamar el lehet juttatni őket a sírásig is, ha ez a céljuk.

Láttatok már kisbabát? A kisgyerekek azonnal váltani tudnak a nevetésből a sírásba, és vissza. Ilyen örültek az érzelmeik!

Amnón szerelmes volt a féltestvérébe, de ennek semmi köze sem volt a valódi szeretethez. A mai világban gyakran úgy állnak a szexuális közösüléshez, mintha az a szeretet kifejezését jelentené, de nagyon sokszor a szeretetnek a csírája sem található meg egy ilyen közösülésben, hanem tisztán csak arról szól, hogy valaki a biológiai szükségleteit akarja kielégíteni.

Akik péntek este elindulnak a bárókba, hogy megtalálják a szerelmüket, azok sohasem fogják ott megtalálni őket, csak egy tapasztalatot szereznek. A fickó azt mondja, hogy „ma este keresek magamnak egy lányt, hogy szeretkezzek vele”. Valójában nem egy lányt keres, hanem csak a biológiai szükségletét akarja kielégíteni, és véletlenül pont egy lányra van ehhez szüksége. A világ körülöttünk ilyen állat módjára él, hisz ez a megközelítés nem különbözik az állatvilágtól, ahol a közösülésben nincs valódi szeretet.

Tragikus, hogy nagyon gyakran a férfiak ilyen módon keresik a szeretetet, és a nők pedig a szenvedő alanyok, mert azért adják oda magukat, hogy majd szeretetet kapjanak cserébe, amit így sohasem fognak megkapni. A férfiak eljátszák a szeretetet azért, hogy szexet kapjanak cserébe, és így az emberek az egyik csalódásból a másikba esnek, és az örült világ a szeretetre vadászik.

Hollywood mindnyájukat becsapta, mert azt sugallja, hogy a szeretet az valamilyen romantikus pillanat a holdfényben. De Amnón esete egy klasszikus példa arra, hogy ő csak használta a hűgát, és nem akart semmit nyújtani számára, csak a saját élvezetére akarta őt használni, és amint ez megtörtént, kidobta az „eszközt”, mint egy szennyes rongyot. Semmilyen értelmes kapcsolatra nem vágyott, nem akart feleséget magának, nem olyant keresett, akinek valódi szeretetet adhatott volna, hogy ezzel felépítse és megáldja őt a kedvességével és jóságával, hanem kielégítési eszközre volt szüksége.

Lányok, mikor fogtok felébredni? Az a fickó, aki annyira le akar feküdni veletek még mielőtt összeházasodnátok, el akarja sietni a dolgokat, és azt súgja a fületekbe, hogy „mindenki ezt csinálja”, és „honnan fogjuk tudni, hogy találunk-e egymáshoz?”, egyáltalán nem akar valódi szeretetet adni, csak megjátssza magát, hogy a saját testi vágyait ki tudja elégíteni. És amikor már nem elégíted ki a testi vágyait, akkor ki fog dobni, és a szíved össze lesz törve, kiábrándulsz mindenből. De nem ez az a szeretet, amire szükséged van és Isten sem ezt szánta neked.

Isten azt akarja, hogy értelmes szerelmi kapcsolatod legyen, és a szexuális közösülést nem úgy tervezte, hogy az csak egy biológiai szükségletet elégítsen ki, hanem ez a valódi szeretet kifejezése kell legyen, amelyet egyedül a házasságban találhattok meg, sehol máshol. Az embereket manapság szomorúan félrevezetik, mert Hollywood egy hatalmas hazugságot adott el az emberiségnek, és az emberek beleestek a csapdájukba.

Isten lefektette a szabályokat, és ha követjük azokat, akkor megtaláljuk a boldogságot és a kielégülést, és az értelmes kapcsolatot. Ha megszegjük a szabályokat akkor csak fájdalom és szomorúság lehet a vége.

*De ő ezt felelte neki: Ha elküldesz, akkor még nagyobb gonoszságot követsz el annál, amit már elkövettél rajtam. De ő nem akart hallgatni rá, sőt kiáltott a szolgálatára álló legénynek, és ezt parancsolta: Kergessétek ki innen ezt a lányt az utcára, és zárd be utána az ajtót!
Támáron tarka ruha volt, mert ilyen köntösbe szoktak öltözni a király szűz lányai. A szolga kivezette őt az utcára, és bezárta utána az ajtót.
Támár ekkor hamut hintett a fejére, és meghasogatta a tarka ruhát, amely rajta volt. Kezét a fejére kulcsolta, és jajveszékelve járt-kelt.*

Ez egyedül Amnón hibája volt, és a tragédia az, hogy mivel Dávid sem volt ezen a téren példakép, ezért nem tudta megfenyíteni Amnónt ezért. Egyetlen szót sem szólt, nem fedte meg Amnónt. Dávid nagyon silány apa volt, egyáltalán nem

fenyítette a gyermekeit, és ennek következményeit kellett elviselje. Bizonyára ez volt az oka annak, hogy Salamon olyan sokat írt a gyermekek nevelésének fontosságáról. Ő láthatta a saját családjában azt, hogy mit okoz a fegyelmezés hiánya.

Dávid sohasem mondott semmi olyant, amivel kellemetlenséget okozott volna a gyermekének, Absolonnak. Ez viszont nem arra ösztönzi a gyereket, hogy szeressen, hanem arra, ami Absolonnal is történt: megutálta Dávidot, és fellázzadt ellene.

Salamon írta: *A gyermek szívéhez hozzátartozik az ostobaság, de a fenyítő bot kiűzi belőle*, „ha megvonod a botot, elkényezteted a gyereket, a magára hagyott gyerek dicstelenséget hoz az anyjára”. Mindezeket a fegyelem szükségességéről írta, mert Dávid nagyon gyenge volt ezen a téren.

Dávid hibásanak érezte magát, mert Amnónhoz hasonló ostobaságokat cselekedett korábban, és ezért nem érezte jogosnak, hogy beszéljen erről a témáról.

Akkor a bátyja, Absolon ezt mondta neki: Talán Amnón bátyád volt veled? Légy csendben most, húgom, mert a testvéred ő! Ne vedd a szívedre ezt a dolgot! Ezután Támár magára hagyatva lakott testvérenek, Absolonnak a házában.

Dávid király azonban meghallotta mindezeket, és nagyon megharagudott.

Absolon pedig nem szólt Amnónhoz sem jót, sem rosszat. De gyűlölte Absolon Amnónt, mert erőszakot követett el a húgán, Támáron.

Két esztendő múlva Absolon juhait nyírták az Efraimhoz tartozó Baal-Hácórbán. Absolon meghívta az összes királyfiakat.

Megjelent ugyanis Absolon a királynál, és ezt mondta: Éppen most nyírdék szolgád juhait. Jöjjön el azért a király szolgálival együtt a te szolgádhoz!

De a király ezt felelte Absolonnak: Ne menjünk el, fiam, mindnyájan, hogy ne legyünk a terhedre! És bár unszolta őt, nem akart elmenni, hanem megáldotta őt.

Akkor ezt mondta Absolon: Ha nem jössz, akkor jöjjön el velünk Amnón, a testvérem! A király így felelt: Miért menjen el veled?

De amikor unszolta Absolon, elengedte vele Amnónt, és a többi királyfit.

Akkor Absolon ezt a parancsot adta legényeinek: Jól figyeljétek! Amikor Amnón jókedvű lesz a bortól, ezt mondom nektek: Vádjátok le Amnónt! Ti pedig öljétek meg, ne féljétek, hiszen én adom nektek a parancsot! Legyetek erősek és bátrak! Úgy cselekedtek azért Absolon legényei Amnónnal, ahogyan Absolon parancsolta. A királyfiak pedig mindnyájan felugrottak, ösvérre ültek, és elmenekültek.

Még úton voltak, amikor ez a hír jutott el Dávidhoz: Megölette Absolon a királyfiakat mind, egy sem maradt meg közülük!

Akkor fölkel a király, meghasogatta a ruháját, és a földre feküdt. Szolgái is mind meghasogatott ruhában álltak mellette.

De megszólalt Jónádáb, Simeának, Dávid testvérenek a fia, és ezt mondta: Ne gondolja az én uram, hogy mind megölték az ifjakat, a királyfiakat, mert egyedül

Amnón halt meg. Föltette ezt magában Absolon már akkor, amikor Amnón erőszakot követett el húgán, Támáron.

Ne higgye azért az én uram, királyom, hogy az összes királyfi meghalt, mert csak Amnón halt meg.

Absolon pedig elmenekült. Az őrálló legény föltekintett, és látta, hogy nagy néptömeg jön nyugat felől a hegyoldalon.

Akkor ezt mondta Jónádáb a királynak: Ott jönnek a királyfiak! Úgy történt, ahogyan megmondta szolgád.

Amint befejezte szavait, már meg is érkeztek a királyfiak, és hangos sírásba kezdtek. Maga a király is összes szolgájával együtt igen nagy sírásra fakadt.

Absolon tehát elmenekült, és elment Talmajhoz, Ammihúr fiához, Gesúr királyához. Dávid pedig mindennap gyászolta a fiát.

Absolon három esztendeig maradt Gesúrban, miután odamenekült.

Korábban Dávid megtámadta gesúriakat, és elvette a király lányát feleségül, és tőle született Absolon, aki most így a nagyapja házához menekült Dávid bosszúja elől.

Jóáb, Cerújá fia észrevette, hogy a király gondolatai Absolonon járnak.

Elküldött azért Jóáb Tekóába, hozatott onnan egy bölcs asszonyt, és ezt mondta neki: Tégy úgy, mintha gyászolnál, öltözz gyászruhába, ne kend meg magad olajjal, és viselkedj úgy, mint egy olyan asszony, aki régóta gyászolja halottját.

Így menj be a királyhoz, és ezt meg ezt mondd neki! Jóáb ugyanis a szájába adta, hogy mit beszéljen.

A tekóai asszony bement a királyhoz, arcával a földet érintve leborult, és ezt mondta: Segíts rajtam, ó király!

A király ezt mondta neki: Mi bajod? Ő így felelt: Ó jaj! Özvegyasszony vagyok, meghalt a férjem.

Volt szolgálólányodnak két fia, akik összevesztek a mezőn, és mivel nem volt, aki szétválasztotta volna őket, az egyik leütötte a másikat, és megölte!

Erre az egész nemzetség rátámadt szolgálóleányodra, és ezt mondták: Add ki a testvérgyilkost, hogy megöljük a testvéréért, akit meggyilkolt, sőt elpusztítjuk még az örökösét is! Így akarják kioltani még a megmaradt szikrát is, hogy ne maradjon a férjemnek se neve, se utódja a földön.

Akkor a király ezt mondta az asszonynak: Menj haza, én majd rendelkezem az ügyedben!

A tekóai asszony ezt felelte a királynak: Uram, királyom, a bűn terhe rám és családomra nehezedik, a király és az ő trónja azonban sérthetetlen!

Erre a király ezt mondta: Hozd ide eléem, aki ellened szól, és nem bánt többé téged.

Az asszony így felelt: Esküdj meg, ó király, Istenedre, az ÚRra, hogy ne folytathassa a pusztítást a vérbosszúra vágyó, és így ne pusztítsák el a fiamat! A király így felelt: Az élő ÚRra mondom, hogy fiadnak egy hajszála sem esik le a földre.

De az asszony ezt mondta: Szabad még szolgálólányodnak egy szót szólania hozzád, uram, király? Ő így felelt: Beszélj!

Az asszony ezt mondta: Hát te miért gondoltál ilyet az Isten népe ellen? Hiszen a király, aki ezt a szót kimondta, maga is vétkes, mert nem hozatja vissza a király, akit eltaszított magától.

Mert bizonyosan meghalunk, és olyanok leszünk, mint a víz, amelyet ha a földre öntenek, nem lehet fölszedni. De amíg Isten nem veszi el az életet, az a szándéka, hogy még az eltaszított se maradjon eltaszítva előle.

Most, hogy bejöttem elbeszélni ezt a dolgot uramnak, a királynak, bizony ijesztgetett a nép, de azt gondolta szolgálólányod: Beszélek én mégis a királlyal, hátha megteszi a király, amit szolgálólánya mond.

Biztosan meghallgatja a király, és megmenti szolgálólányát annak a kezéből, aki fiammal együtt ki akar pusztítani az Isten tulajdon népe közül.

Még ezt is mondta szolgálólányod: Az én uram, királyom beszéde megnyugtató lesz számomra, mert olyan az én uram, királyom, mint az Isten angyala, meghallja mind a jót, mind a rosszat. Az ÚR, a te Istened legyen veled!

A király azonban megszólalt, és ezt mondta az asszonynak: Ne titkolj el előttem semmit, ha most kérdezek tőled valamit! Az asszony így felelt: Beszéljen csak az én uram, királyom!

A király ezt kérdezte: Nem Jóáb keze van benne mindebben? Az asszony így felelt: A te életedre mondom, uram, királyom, hogy nem lehet kitérni sem jobbra, sem balra az elől, amit uram, királyom mond. Valóban a szolgád, Jóáb parancsolt nekem, és ő adta mindezeket a szavakat szolgálólányod szájába.

Azért tette ezt szolgád, Jóáb, hogy a dolog más fordulatot vegyen. De az én uram bölcs, olyan a bölcsessége, mint az Isten angyaláé, mindent tud, ami az országban történik.

Akkor ezt mondta a király Jóábnak: Rendben van, megteszem ezt a dolgot. Eredj, hozd vissza azt a fiút, Absolont!

Ekkor Jóáb arcával a földet érintve leborult, és áldotta a királyt. Azután ezt mondta Jóáb: Ma tudta meg szolgád, uram, királyom, hogy jóindulattal vagy hozzám, mert teljesítetted, ó király, szolgád kérését.

Elindult Jóáb, elment Gesúrba, és hazahozta Absolont Jeruzsálembe.

De a király ezt parancsolta: Vonuljon vissza a maga házába, nem láthat engem! Absolon tehát visszavonult a házába, és nem láthatta a királyt.

Milyen nagy butaság, hogy valami jót szeretnénk tenni, de a büszkeségünk nem engedi meg. Meg akarjuk állítani a veszekedést, de nem én leszek az, aki kimondja először, hogy „bocsánat”. Először ő kell kimondja. Pedig már nagyon nyomorultul érzem magam, nem szeretném, hogy ez folytatódjon, de nem én fogok megalázkodni. Milyen ostobák vagyunk az ostoba büszkeségünk miatt!

Két esztendeje lakott már Absolon Jeruzsálemben, de a királyt nem láthatta.

Üzent azért Absolon Jóábnak, hogy elküldje a királyhoz, de ő nem akart elmenni hozzá. Üzent másodszor is, de ő mégsem akart elmenni.

Akkor így szólt szolgálóinak: Nézzétek, Jóáb birtoka az enyém mellett van, és ott árpája van neki. Menjetekek és gyűjtsátok föl! Föl is gyűjtötték Absolon szolgálói azt a birtokot.

Ekkor fölkelte Jóáb, elment Absolon házába, és ezt mondta neki: Miért gyújtották föl szolgálid az én birtokomat?!

Absolon így felelt Jóábnak: Azért, mert üzentem neked, hogy jöjj ide; el akarlak küldeni a királyhoz, hogy mondd meg neki: Miért jöttem haza Gesúrból? Jobb volna nekem még mindig ott lennem. Most már látni akarom a királyt! Ha bűnös vagyok, ölessen meg!

Elment tehát Jóáb a királyhoz, és elmondta neki ezt. Ő pedig hívatta Absolont, az elment a királyhoz, és arcával a földet érintve leborult előtte, a király pedig megcsókolta Absolont.

Megtörtént hát a megbocsájtás, és ismét „barátok” lettek. Viszont ettől a pillanattól kezdve Absolon elkezdett szervezkedni az apja ellen.

Történt ezek után, hogy Absolon szerzett magának egy harci kocsit, lovakat és ötven embert, akik előtte futottak.

Reggelenként odaállt Absolon a kapun át vivő út mellé, és megszólított mindenkit, aki valamilyen peres ügyben ment a királyhoz ítéletért. Megkérdezte: Melyik városból való vagy? És ha az ezt felelte: Izráelnek ebből vagy abból a törzséből való a te szolgád,

akkor ezt mondta neki Absolon: Nézd, a te ügyed helyes és jogos, de nincs a királynál senki, aki meghallgasson téged.

Majd így folytatta Absolon: Bárcsak engem tennének bíróvá ebben az országban, akkor bárki jönne hozzám, akinek peres ügye van, én majd igazságot szolgáltatnék neki.

És ha valaki közeledett hozzá, hogy leboruljon előtte, akkor kinyújtotta a kezét, magához szorította, és megcsókolta.

Így tett Absolon egész Izráelben mindazokkal, akik ítéletért mentek a királyhoz. Így lopta be magát Absolon az izráeli emberek szívébe.

Négy esztendő elteltével ezt mondta Absolon a királynak: Hadd menjek el, hogy teljesítsem Hebrónban az ÚRnak tett fogadalmamat!

Mert ezt a fogadalmat tette szolgád, amikor az arámi Gesúrban lakott: Ha egyszer visszavisz engem az ÚR Jeruzsálembe, az ÚRnak fogok szolgálni.

A király azt mondta neki: Menj el békességgel! Elindult tehát, és elment Hebrónba.

Közben titkos megbízottakat küldött Absolon Izráel minden törzséhez ezzel az üzenettel: Ha meghalljátok a kürt szavát, mondjátok: Király lett Absolon Hebrónban!

Kétszáz férfi ment Absolonnal Jeruzsálemből, akik hívására jóhiszeműen mentek, nem tudtak a dolgról semmit.

Absolon bemutatta az áldozatot, közben pedig hívatta Absolon a gíloi Ahitófelt, Dávid tanácsosát is a maga városából, Gílóból. Az összeesküvés pedig erősödött, és a nép egyre szaporodott Absolon mellett.

Ahitófel árulását Dávid az 55.-ik zsoltárban írja le:

Istenem, figyelj imádságomra, ne zárkózz el könyörgésem elől!

Figyelj rám, hallgass meg engem! Bánatomban bolyongok, és sóhajtozom

az ellenség hangoskodása, a bűnösök nyomorgatása miatt. Mert bajt zúdítanak rám, és haraggal támadnak rám.

Szívem vergődik keblemben, halálos rémület fogott el.

Félelem és reszketés lepett meg, borzongás járt át.

Ezért így szóltam: Miért is nincs szárnyam, mint a galambnak, hogy elrepülhetnék, és nyugton lehetnék?

Messzire bujdosnék, a pusztában laknék. (Szela.)

Sietve keresnék menedéket a szélvész és a vihar elől.

Oszlasd szét őket, Uram, zavard össze nyelvüket! Csak erőszakot és viszályt látok a városban;

ez megy éjjel-nappal falai közt, vész és nyomor van benne.

Romlás uralkodik benne, nem távozik tereiről a zsarnokság és a csalás.

Nem az ellenség gyaláz engem, azt elszenvedném. Nem gyűlölöm hatalmaskodik rajtam, előle elrejtőzném.

Hanem te, magamfajta ember, bizalmas jó barátom,

akivel meghitt barátságban voltam; az Isten házába együtt jártunk a gyülekezeti körében.

Ezután azt kéri Dávid, hogy Isten álljon bosszút a kétszínűségük és álnokságuk miatt.

Aztán Dávid meghallja, hogy Absolon egy hadsereg élén Jeruzsálem felé vonul. Amint említettük, ekkora már teljesen hiányzott a tűz Dávidból, és ahelyett, hogy megvédené magát a csapataival, inkább elmenekül a városból a hűséges szolgálóival:

Egy hírnök érkezett Dávidhoz, és jelentette: Absolonhoz hajolt az izráéliek szíve! Akkor ezt parancsolta Dávid mindazoknak a szolgálóknak, akik vele voltak Jeruzsálemben: Jertek, fussunk, mert másképpen nem tudunk elmenekülni Absolon elől. Sietve menjetek, mert ő is siet, és utolér bennünket, veszedelmet zúdít ránk, és kardélre hányja a várost.

A király szolgálói ezt felelték a királynak: Minden úgy legyen, ahogyan uram, a király dönt. Mi a te szolgálóid vagyunk.

Ekkor elindult a király, és nyomában egész háza népe. Tíz másodrangú feleségét azonban hátrahagyta a király, hogy őrizték a palotát.

Így vonult ki a király, és nyomában egész hadinépe, de a legszélső háznál megálltak.

Elvonult előtte valamennyi szolgálója: a kerétiak, a pelétiak és a gátiak, az a hatszáz ember, akik vele jöttek Gátból. Mindezek elvonultak a király előtt.

...

Mindenki hangosan sírt az országban, amikor elvonult az egész hadinép. A király átkelt a Kidrón-patakon, és az egész hadinép elvonult a pusztába vezető úton.

Milyen szomorú lehetett ez a kép, hisz a hatalmas bátorsággal megáldott Dávid már megvédeni sem akarta magát.

Absolon megérkezett Jeruzsálembe, és harc nélkül bevonult.

Amikor jelentették Dávidnak, hogy Ahitófel is az összeesküvők között van Absolonnál, ezt mondta Dávid: Kérlek, URam, hiúsítsd meg Ahitófel tanácsát! Amikor fölért Dávid a hegy tetejére, ahol imádkozni szokott az Istenhez, éppen szembejött vele az arki Húsaj tépett ruhában és földet szórva a fejére. Dávid ezt mondta neki: Ha velem tartasz, csak terhemre leszel, de ha visszatérsz a városba, és ezt mondod Absolonnak: Én a te szolgád leszek, ó király! Azelőtt apád szolgája voltam, de mostantól fogva a te szolgád leszek! - akkor meg tudod hiúsítani Ahitófel tanácsát. Ott lesznek veled a papok, Cádók és Ebjátár is. Azért mindent, amit a királyi palotából hallasz, jelentsd Cádók és Ebjátár papoknak.

Dávid teljesen Isten kezébe adta az ügyét, és azt gondolta, hogy ha Isten azt akarja, hogy visszakerüljön, akkor vissza fogja őt hozni. De nem védi meg többé saját magát, mert megtört emberré vált. Dávid tudja, hogy ez a Nátán által kimondott prófécia beteljesülése, hogy a fiai ellene fognak lázzadni. Elfogadja Isten ítéletét, és teljesen Isten kezébe adja magát.

Amikor Dávid egy kevéssel túljutott a hegytetőn, szembejött vele Cíba, Mefibóset szolgája, két fölszerszámozott számarral. Volt rajtuk kétszáz kenyér, száz csomó aszú szőlő, száz adag érett gyümölcs és egy tömlő bor. A király megkérdezte Cíbatól: Mit akarsz ezzel?

Ciba hazudott.

Cíba így felelt: A szamarak legyenek a király háza népéé, hogy azokon járjanak, a kenyér és az érett gyümölcs legyen a szolgák étele, a bor pedig legyen annak az itala, aki elfárad a pusztában.

Ekkor megkérdezte a király: Hol van uradnak a fia? Cíba így felelt a királynak: Ő Jeruzsálemben maradt, mert azt mondta, hogy most adja vissza neki Izráel háza az apja királyságát.

A király ezt mondta Cíbanak: Legyen minden a tied, ami Mefibóseté volt. Cíba felelte: Leborulok előtted, légy hozzám ezután is jóindulattal, uram, királyom!

Amikor Dávid király megérkezett Bahúrimba, kijött onnan egy ember, aki Saul rokonságából való volt, név szerint Simei, Géra fia, és amint ment, egyre ócsárolta őket.

Sőt kövel hajigálta Dávidot és Dávid király szolgáit, bár jobbról és balról ott volt az egész hadinép és az egész testőrség.

Így ócsárolta őt Simei: Gyere csak, gyere, te vérengző és elvetemült ember! Megtorolja rajtad az ÚR Saul házának minden kiontott véréét, aki helyett te király lettél, és odaadta az ÚR a királyságot fiadnak, Absolonnak. Most te kerültél bajba, mert vérengző ember vagy!

Akkor ezt mondta a királynak Abisaj, Cerúja fia: Hogy meri ócsárolni az én uramat, királyomat ez a döglött kutya?! Hadd menjek oda, hogy levágjam a fejét!

A király azonban ezt mondta: Nem rám és nem rátok tartozik ez, Cerúja fiai. Mert ha ócsárol, és ha az ÚR mondta neki, hogy ócsárolja Dávidot, akkor ki mondhatná neki: Miért tetted ezt?

Majd ezt mondta Dávid Abisajnak és összes szolgájának: Ha még a fiam is az életemre tör, aki pedig az én véremből származik, mennyivel inkább ez a benjámini! Hagyjátok, hadd ócsároljon, hiszen az ÚR parancsolta neki.

Dávidban nincs már több tűz, annyira megtört, hisz megértette, hogy ez a bűnének a gyümölcse, és ugyanakkor nagyon szép az a mód, ahogy alárendeli magát Isten akaratának, és ítéleteinek. Ez tette Dávidot Isten szíve szerint való emberré, és még akkor is elfogadta Isten akaratát, amikor úgy néz ki, hogy el akarja őt pusztítani. Nem ellenkezik, és teljesen megtörve alárendeli magát és az életét. Ez a megtöretés gyakran szükséges azért, hogy teljesen alárendeljük magunkat Isten akaratának. Egy kissé szomorú látni azt, hogy kialudt a tűz belőle, másrészt viszont gyönyörű az, hogy Dávid többé nem áll ellent, hanem átadja magát az Ő akaratának.

Absolon és az egész izráeli hadinép megérkezett Jeruzsálembe. Vele volt Ahitófel is.

Amikor az arki Húsaj, Dávid barátja bement Absolonhoz, ezt mondta Húsaj Absolonnak: Éljen a király! Éljen a király!

De Absolon ezt mondta Húsajnak: Hát csak ennyire vagy hűséges a barátodhoz? Miért nem mentél el a barátoddal?

Húsaj ezt felelte Absolonnak: Azért nem, mert én azé leszek és annál maradok, akit az ÚR és ez a hadinép, meg az összes izráeliek választottak.

Másodszor pedig: kinek szolgáljak én, ha nem az ő fiának? Ahogyan apádat szolgáltam, ugyanúgy foglak téged is.

Absolon ezt mondta Ahitófelnek: Adjatok tanácsot, hogy mit tegyünk!

Ahitófel ezt mondta Absolonnak: Menj be apád másodrangú feleségeihez, akiket itthon hagyott a palota őrzésére. Ha meghallja egész Izráel, hogy meggyűlöltetted magad apáddal, annál inkább fölbátorodnak mindazok, akik veled tartanak.

Sátrat vontak fel tehát Absolonnak a háztetőn, és bement Absolon apja másodrangú feleségeihez egész Izráel szeme láttára.

Ez egy gyógyíthatatlan sebet ejtett Dávid és Absolon kapcsolatán, másszóval az emberek ettől kezdve biztonsággal követhették Absolont, mert tudták, hogy Dávid nem bocsájthatta meg ezt a bűnt. Ezt a szokást követte minden király, aki az elődjétől átvette a királyságot. Akárcsak Dávid is, amikor Saul feleségeit átvette, úgy ez a cselekedet is azt jelentette, hogy Absolon Dávidot követi a trónon.

Ezzel Nátán próféciájának következő része is beteljesedett, hogy Dávid feleségeit fényes nappal alázzák meg a nép szeme láttára.

Egy dologra viszont szeretnék visszatérni. A 14.-ik fejezet 25.-ik versében olvashatunk Absolonról:

Egész Izráelben nem volt olyan szép ember, akit annyira dicsértek volna, mint Absolon. Nem volt benne semmi hiba tetőtől talpig.

De belülről ármánykodó és kegyetlen volt.

És amikor a fejét megnyíratta - mert minden esztendő végén lenyíratta a haját; mivel igen nehéz volt, azért kellett lenyírattatnia - kétszáz seker súlyú volt a haja, a királyi súlymérték szerint.

Ez azt jelentette, hogy minden évben 1,5-2 kg haja nőtt. Az érdekesség viszont az, hogy a haja okozta a halálát is később.

Atyánk, köszönetet mondunk azokért a leckékért, amelyeket az Igéd tanulmányozása során tanulhatunk meg. Uram, kérünk téged, hogy gazdagíts minket a te tudásoddal, és segíts, hogy növekedjünk kegyelemben és az igazságod megértésében. Kérünk, hogy segíts nekünk elrejtetni a te szavaidat a szíveinkbe, hogy megtisztuljunk az áltlad kimondott szavaktól.

2 Sámuel 17-24

Dávid és serege menekült Absolon támadása elől. Mivel Dávid tudja, hogy ez Isten büntetése korábbi bűnei miatt, ezért nem száll szembe Absolonnal, hanem teljesen Isten kezébe helyezte magát. Ez Dávidnak egy hihetetlenül tiszteletre méltó tulajdonsága.

A 17.-ik fejezetben Ahitofel tanácsa Absolonnak:

Azután ezt mondta Ahitófel Absolonnak: Kiválasztok tizenkétezer embert, elindulok, és üldözöm Dávidot még ma éjjel.

Megtámadom, amíg fáradt és erőtlen, megriasztom, és elfut az egész vele levő nép, és egyedül a királyt ölöm meg.

Az egész népet visszahozom hozzád, mert az egésznek a visszatérése attól az egy embertől függ, akit te halálra keresel, és ez az egész népnek javára lesz.

Tetszett ez a beszéd Absolonnak és Izráel véneinek.

De Absolon ezt mondta: Hívjátok ide az arki Húsajt is, hallgassuk meg, mi mondanivalója van neki.

Amikor Húsaj megérkezett Absolonhoz, ezt mondta neki Absolon: Ahitófel ezt meg ezt mondta. Úgy tegyünk-e, ahogyan ő mondta, vagy ne? Mondd meg!

Húsaj ezt mondta Absolonnak: Most az egyszer nem jó tanácsot adott Ahitófel.

Majd ezt mondta Húsaj: Magad is tudod, hogy apád és emberei vitézek, és olyan elkeseredettek, mint a kölykeiktől megfosztott medve a mezőn. Azonfelül apád harchoz értő ember, aki nem engedi aludni a hadinépet.

Ő maga pedig valamilyen üregben rejtőzködhet, vagy más helyen. Megtörténhetik, hogy mindjárt kezdetben elesnek néhányan, és ha ennek hallatára azt mondják majd, hogy vereség érte az Absolonnal tartó népet, akkor kétségbe fog esni még a bátor harcos is, akinek olyan a szíve, mint az oroszláné. Hiszen egész Izráel tudja, hogy apád vitéz ember, és bátrak a vele levők is.

Én bizony azt tanácsolom, hogy inkább gyűjtsd magadhoz egész Izráelt Dántól Beérsebáig, hogy annyian legyenek, mint a tengerparton a homok, és te magad menj velük.

Akkor aztán rátámadunk azon a helyen, ahol éppen megtaláljuk, és meglepjük, ahogyan a harmat hull a földre, és nem marad meg sem ő, sem a vele levő emberek közül senki.

Ha pedig valamelyik városba húzódik vissza, húzzon köteleket egész Izráel a város köré, és rántsuk le azt a völgybe, hogy még egy kövecske se maradjon meg ott.

Erre azt mondta Absolon és minden izráeli férfi: Jobb az arki Húsaj tanácsa Ahitófel tanácsánál. Mert az ÚR rendelte, hogy meghiúsuljon Ahitófel jó tanácsa, és így veszedelmet hozzon az ÚR Absolonra.

Ezeket a híreket Dávid beépített emberei igen kalandos úton végül eljuttatták Dávidhoz.

Amikor látta Ahitófel, hogy nem az ő tanácsát követik, fölnyergelte a szamarát, elindult, és hazament a városába. Végrendelkezett háza népéről, azután felakasztotta magát. Így halt meg, és eltemették apja sírjába.

Valószínű, hogy Ahitófel rájött, hogy Absolont azért tudta Húsáj tanácsa meggyőzni, mert ő azt tanácsolta, hogy Absolon maga vezesse a hadsereget, és ez a saját hiúsága miatt tetszett neki. Így jött rá, hogy hibázott, amikor Absolon felkelő csillagához kötötte magát, és valószínű, hogy előre látta Absolon bukását, ami a saját bukását is jelenthette volna. Mivel elárulta Dávidot, tudta, hogy veszíteni fog, és inkább saját maga vetett véget az életének.

Ahitófel, igen bölcs tanácsokat adott, és most is bölcsességet mutat abban, hogy rendbe rakta a háza népét, de nagy hibát követett el azzal, hogy öngyilkos lett. A bölcs emberek gyakran nagyon ostoba dolgokat követnek el.

Dávid már Mahanaimba érkezett, amikor Absolon az összes izráeliekkel együtt átkelt a Jordánon.

Absolon Jóáb helyett Amászáat állította a hadsereg élére. Amászá egy Jitrá nevű izráeli ember fia volt, aki bement Abígalhoz, Náhás leányához, aki Cerújának, Jóáb anyjának volt a nővére.

Izráel és Absolon Gileád földjén ütött tábort.

Amikor Dávid Mahanaimba érkezett, az ammóni Rabbából való Sóbi, Náhás fia, a Lódebárból való Mákír, Ammiél fia és a gileádi Rógelimből való Barzillaj ágyneműt, tálakat és cserépedényeket, búzát, árpát, lisztet és pörkölt gabonát, babot meg pörkölt lencsét,

továbbá mézet, vaját, juhtúrót és tehénsajtot vittek eleségül Dávidnak és a vele levő népnek. Mert ezt mondták: Éhes, fáradt és szomjas lett a nép a pusztában.

Ezután megszemlélte Dávid a vele levő hadinépét, és ezredeseket meg századosokat állított az élükre.

Dávid a hadinép egyharmadát Jóábra bízta, egyharmadát Abisajra, Cerújá fiára, Jóáb testvéreire, egyharmadát pedig a gáti Ittajra. A király ezt mondta a népnek: Én magam is veletek fogok menni.

Dávid most felkészül arra, hogy megvédje magát, és maga is harcba akar indulni.

De a nép így felelt: Nem jöhetsz, mert ha mi megfutamodunk is, velünk nem törődnek; sőt ha a sereg fele meghal is, azzal sem törődnek. De te annyit érsz, mint tízezer magunkfajta ember. Jobb tehát, ha a városból segítesz bennünket.

A király ezt mondta nekik: Úgy tesztek, ahogy jónak látjátok. Majd odaállt a király a kapu mellé, az egész hadinép pedig kivonult századonként és ezredenként.

Jóábnak, Abisajnak és Ittajnak ezt parancsolta a király: Az én kedvemért bánjatok kíméletesen azzal a fiúval, Absolonnal! Hallotta az egész hadinép is, hogy mit parancsolt a király Absolonra vonatkozólag mindegyik vezérének.

Annak ellenére, hogy Absolon Dávid ellen lázadt, mégis a fia volt, és Dávid nagyon szerette őt.

Azután kivonult a hadinép a mezőre Izráel ellen, de az ütközet az efraimi erdőben folyt le.

Ott verték meg Izráel hadinépét Dávid szolgálói. Nagy vereség érte ott őket azon a napon: elesett húszezer ember.

Kiterjedt a harc arra az egész vidékre, és a hadinép közül sokkal többet pusztított el az erdő azon a napon, mint amennyit fegyver pusztított el.

Egyszer csak rábukkantak Dávid szolgálói Absolonra. Absolon egy öszvéren nyargalt. Az öszvér beszaladt egy nagy tölgyfa sűrű ágai alá, Absolon pedig fennakadt hajánál fogva a tölgyfán, és ott maradt ég és föld között, mert az öszvér kiszaladt alóla.

Emlékszünk arra, hogy Absolon hatalmas hajkoronát növesztett, és évente vágatta le. A levágott hajának súlya 1,5-2 kg volt! A haj vonzó dolog lehet, de ugyanakkor pusztulásba is vihet, és Absolon esetében ez okozta a vesztét.

Meglátta ezt egy ember, és jelentette Jóábnak. Ezt mondta: Láttam, hogy Absolon egy tölgyfán függ!

Jóáb ezt mondta a hírt hozó embernek: Ha láttad, miért nem terítetted mindjárt a földre? Azután gondom lett volna arra, hogy tíz ezüstöt meg egy övet adjak neked.

De az az ember így felelt Jóábnak: Ha ezer ezüst ütné is a markomat, akkor sem emelnék kezet a király fiára. Hiszen fülünk hallatára parancsolta meg a király neked, Abisajnak meg Ittajnak, hogy vigyázzatok arra a fiúra, Absolonra!

Ha orvul törtem volna az életére, akkor te nem álltál volna mellém, hiszen a király előtt semmi sem marad titokban!

Jóáb ezt mondta: Mit vesztegetem veled az időt? És három dárdát kapva a kezébe, beledöfte Absolon szívébe, mert még életben volt a tölgyfán.

Azután körülfogta Absolont Jóáb tíz fegyverhordozó legénye, levágták és megölték.

Ekkor Jóáb megfújta a kürtöt, mire a nép visszatért Izráel üldözéséből, mert Jóáb megállást parancsolt a népnek.

Absolont pedig fogták, beledobták az erdőben egy nagy gödörbe, és igen nagy rakás követ szórtak rá. Egész Izráel elfutott, mindenki a maga otthonába.

Absolon még életében vett, és felállított magának egy emlékoszlopot a Király-völgyben, mert ezt mondta: Nincs fiam, aki fenntartaná nevem emlékét. Ezért a maga nevéből nevezte el az oszlopot. Absolon emlékoszlopának nevezik azt még ma is.

A mai Jeruzsálemben, a Kidrón-völgyében található egy emlékoszlop, amelyet Absolon-tornyának hívják, de a legtöbb neves archeológus szerint ez az oszlop Absolón utáni időkből származik, tehát nem lehet az, amelyiket itt említi a Biblia. Ennek ellenére sokan látogatják.

Érdekes, hogy Absolon azt mondta, hogy nincs fia, de az Írások szerint két fia is volt: vagy mind a kettő meghalt fiatalkorában, vagy ezt az oszlopot még akkor építette, mielőtt a fiai megszülettek volna.

Ahimaac, Cádók fia ezt mondta: Elfutok, és megviszem az örömhírt a királynak, hogy igazságot szolgáltatott neki ellenségeivel szemben az ÚR.

De Jóáb ezt mondta neki: Ne légy te ma hírvivő, majd máskor vihetsz örömhírt. Ma nem örömhírt vinnél, hiszen meghalt a király fia!

Egy etióp embernek azonban ezt parancsolta Jóáb: Menj, jelentsd a királynak, amit láttál! Az etióp ember leborult Jóáb előtt, azután futásnak eredt.

Ahimaac, Cádók fia megint ezt mondta Jóábnak: Bármilyen történjék is, elfutok én is az etióp után! De Jóáb ezt felelte: Miért futnál éppen te, fiam? Nem örömhír ez, amelyért jutalmat kapnál.

Bármilyen történjék is - mondta -, elfutok! Erre azt mondta neki Jóáb: Hát fuss! Futásnak eredt tehát Ahimaac a kikkári úton, és megelőzte az etiópot.

Dávid ott ült a két kapu között, az őrálló pedig fölment a kapu tetejére a bástyára, és amikor körülnézett, látta, hogy egy ember fut egyedül.

Az őt lekiáltott, és jelentette ezt a királynak. A király ezt mondta: Ha egyedül van, örömhírt hoz. Közben az ember egyre közelebb jött.

Azután meglátott az őt egy másik futó embert is, ezért lekiáltott az őt a kapuba, és ezt mondta: Jön egy másik egyedül futó ember is! A király ezt mondta: Az is örömhírt hoz.

Majd ezt mondta az őt: Az elsőnek a futását olyannak látom, mintha Ahimaac, Cádók fia futna. Akkor ezt mondta a király: Jó ember ő, és jó hírt hoz.

Ahimaac ezt kiáltotta a királynak: Békesség! Azután leborult a király elé arccal a földre, és ezt mondta: Áldott az ÚR, a te Istened! Kezedbe adta azokat az embereket, akik kezet emeltek az én uramra, királyomra.

De a király ezt kérdezte: Épségben van-e Absolon fiam? Ahimaac így felelt: Láttam egy nagy tömeget, de Jóáb elküldte a király egyik szolgáját meg a te szolgádat is, ezért nem tudom, mi történt.

A király azt mondta: Eredj odébb, állj félre! Ő tehát odébbment, és félreállt.

Ahimaac jól futott, gyorsabb volt, mint az etióp, csak az igazság az, hogy nem volt valódi híre Dávid számára. Nem számít, hogy milyen jól tudsz futni, a lényeg az, hogy legyen üzeneted. Sokan elkövetjük azt a hibát, hogy futni akarunk, az Urat akarjuk szolgálni, és túl hamar fogunk neki, mert még nincs mit megosszunk másokkal. De nagyon vágyunk arra, hogy fussunk, és így olyan dolgokba avatkozunk, amelyekben még nem vagyunk nagy segítségre. Ezért mondjuk sokszor, hogy várjatok még, és hallgassátok a tanításokat, hogy amikor elindultok, akkor legyen olyan üzenetetek, amelyet érdemes megosztani.

Közben megérkezett az etióp ember is, és így szólt: Jó hírt küldenek, uram, királyom! Igazságot szolgáltatott ma neked az ÚR mindazokkal szemben, akik fölkeltek ellened.

De a király ezt kérdezte az etióptól: Épségben van-e Absolon fiam? Az etióp így felelt: Úgy járjanak az én uram, királyom ellenségei, és mindazok, akik a vesztedre törnek, mint az a fiú!

A király megrendült, fölment a kapu fölött levő helyiségbe, és sírt. És amíg ment, ezt mondogatta: Fiam, Absolon! Fiam, fiam, Absolon! Bárcsak én haltam volna meg helyetted, fiam, fiam, Absolon!

Jóábnak azonban jelentették, hogy a király sírva gyászolja Absolont.

Ezért gyászra fordult a győzelem azon a napon az egész nép számára, mert meghallotta a nép, hogy bánkódik a király a fia miatt.

Úgy lopakodott be a hadinép azon a napon a városba, ahogyan a szégyent vallott hadinép szokott lopakodni, ha megfutott a csatából.

A király pedig betakarta az arcát, és hangosan jajgatott a király: Fiam, Absolon, fiam, fiam, Absolon!

Akkor Jóáb bement a királyhoz a házba, és ezt mondta: Megszégyenítetted ma minden szolgálodat, akik pedig megmentették az életedet, fiaidnak és leányaidnak az életét, feleségeidnek és másodrangú feleségeidnek az életét.

Hiszen azokat szereted, akik gyűlölnek, és azokat gyűlölöd, akik szeretnek. Ma kimutattad, hogy neked nem számítanak vezéreid és szolgálid! Bizony most tudtam meg, hogy jobban szeretnéd, ha mindnyájan meghaltunk volna is ma, csak Absolon élne.

Most már kelj föl, menj ki, és beszélj szolgálidhoz szívhez szólóan, mert az ÚRra esküszöm, hogy ha nem jössz ki, éjjelre már egy ember sem marad melletted! Ez pedig rosszabb lesz neked minden bajnál, ami ifjúságodtól fogva mostanáig ért téged.

Ezúttal ez jó tanács volt Joáb részéről.

Erre fölkelte a király, és leült a kapuban. Az egész hadinépnek pedig kihirdették, hogy a király a kapuban ül, és az egész hadinép a király elé járult. Izráel tehát menekült, mindenki a maga otthonába.

És civakodás kezdődött Izráel népének törzsei között, és ezt mondták: A király mentett meg bennünket ellenségeink kezéből. Ő szabadított meg bennünket a filiszteusok kezéből is, és most el kellett menekülnie az országból Absolon miatt.

De Absolon, akit mi fölkentünk, meghalt a harcban. Miért késlekedtek tehát visszahozni a királyt?

Dávid király pedig ezt az üzenetet küldte Cádók és Ebjátár papoknak: Így beszéljétek Júda véneihez: Miért akartok utolsóknak lenni a király hazahozásában? Eljutott ugyanis a királyi udvarba annak a híre, amiről egész Izráel beszélt.

Ti az én testvéreim vagytok, az én húsom és vérem. Miért akartok utolsóknak lenni a király visszahozásában?

Mondjátok meg Amászáznak: Te az én húsom és vérem vagy. Úgy segítsen meg engem az Isten most és ezután is, hogy te leszel Jóáb helyett a hadseregarancsnokom egész életedben.

Így nyerte meg minden júdai ember szívét, mint egy emberét, úgyhogy üzenetet küldtek a királynak: Térj vissza minden szolgáloddal együtt!

Visszaindult tehát a király, és elérkezett a Jordánhoz. A júdaiak pedig Gilgálba érkeztek, hogy elébe menjenek a királynak, és segítsenek a királynak átkelni a Jordánon.

A benjámini Simei, Géra fia is sietve elment Bahúrimból, a júdaikkal együtt, Dávid király elé.

Ezer benjámini ember volt vele, továbbá Cíba, Saul házának a szolgája, tizenöt fiával és húsz szolgájával együtt, és még a király előtt odaértek a Jordánhoz.

Átkeltek a gázlón, hogy áthozzák a király háza népét, és megtegyék, amit csak jónak lát. Simei, Géra fia pedig leborult a király előtt, amikor átkelt a Jordánon.

Ezt mondta a királynak: Ne rója fel bűnül az én uram, és ne emlékezz arra, hogy milyen bűnt követett el szolgád akkor, amikor eltávozott az én uram, királyom Jeruzsálemből. Ne vegye azt szívére a király!

Tudja a te szolgád, hogy vétkezett, de látod, én jöttem ma elsőnek József egész házából, hogy elébe menjek az én uramnak, királyomnak!

De megszólalt Abisaj, Cerúja fia, és ezt mondta: Hát nem kell Simeinek meghalnia azért, hogy szidalmazta az ÚR fölkenjét?

Dávid azonban ezt mondta: Nem rám és nem rátok tartozik ez, Cerúja fiai! Még kísértésbe visztek ma engem! Miért kellene ma bárkinek is meghalnia Izráelben? Hiszen tudom én, hogy ma lettem ismét Izráel királya!

Simeinek pedig ezt mondta a király: Nem kell meghalnod! Meg is esküdött neki a király.

Mefibóset, Saul fia is elment a király elé. Nem gondozta a lábát, nem gondozta a szakállát, és nem mosatta a ruháját attól fogva, hogy a király elment, egészen addig, amíg békességben meg nem érkezett.

Amikor Dávid és serege menekült Jeruzsálemből, akkor Dávidnak azt hazudták, hogy Mefibóset ellene fordult, és a királyságot akarja.

Amikor aztán Jeruzsálemben a király elé érkezett, ezt kérdezte tőle a király: Miért nem jöttél velem, Mefibóset?

Ő így felelt: Uram, királyom, megcsalt engem a szolgám. Mert én, a te szolgád, ezt mondtam: Fölnyergeltetek egy szamarat, felülök rá, és úgy megyek a királlyal, mert béna a te szolgád.

Ő azonban rágalmazta szolgádat az én uram, királyom előtt. De az én uram, királyom olyan, mint az Isten angyala. Tégy azért úgy, ahogyan jónak látod.

Mert apám egész háza népe nem várhatott mást az én uramtól, királyomtól, mint a halált, te mégis azok közé ültetted szolgádat, akik asztalodnál esznek. Mi jogom volna tehát, hogy még panaszkodjam a királynak?

Akkor ezt mondta neki a király: Nem szükséges többet beszélned. Megmondtam, hogy te és Cíba fogtok osztozni a mezőn.

Mefibóset ezt felelte a királynak: Akár az egészséget is elveheti. Csakhogy az én uram, királyom békességben hazajött!

A gileádi Barzillaj is elment Rógelimből, hogy átkeljen a királlyal a Jordánon, és elbúcsúzzék tőle a Jordánnál.

Barzillaj igen öreg ember volt, nyolcvanesztendő. Ő tartotta el a királyt, amikor Mahanaimban lakott, mert igen tehetős ember volt.

A király azonban ezt mondta Barzillajnak: Jöjj át velem, és eltartalak Jeruzsálemben.

De Barzillaj ezt felelte a királynak: Ugyan mennyi idő van még hátra az életemből? Nem érdemes már fölmennem a királlyal Jeruzsálembé!

Most nyolcvanesztendő vagyok, nem tudok már különbséget tenni jó és rossz között, nem érzi szolgád annak az ízét, amit eszik és iszik, és nem gyönyörködöm az énekesek és énekesnők hangjában. Csak terhedre lenne a szolgád neked, uram, király!

Éppen csak átkel szolgád a Jordánon a királlyal. Miért akar engem a király ennyire megjutalmazni?

Engedd vissza szolgádat, hadd haljak meg az én városomban, ahol apám és anyám sírja van! De itt van a fiam, Kimhám, a te szolgád. Keljen át ő veled, uram, király, és vele bánj jóindulattal.

A király ezt mondta: Velem jöhet Kimhám, és én úgy bánok vele, ahogyan szeretnéd. Mindent megteszek a kedvedért, amit csak kívánsz tőlem.

Azután átkelt a Jordánon az egész nép, és a király is átkelt; akkor a király megcsókolta és megáldotta Barzillajt, ő pedig visszatért lakóhelyére.

Így kelt át a király Gilgálba, és Kimhám is átkelt vele együtt. Júda egész népe és Izrael népének a fele segítette átkelni a királynak.

Már Dávid királyságának elejétől fogva megosztás volt a júdaiak és az izraeliek között. Dávid hét évig csak Júda fölött uralkodott, és csak utána lett az izraeliek királya is. Most pedig ismét megerősödik a régi rivalizálás köztük.

Később, Dávid unokája, Jeroboám idejében végleg megoszlik a királyság Júdára és Izraelre, és azután már csak néhány ütközet erejéig egyesülnek a seregek, de gyakran inkább egymás ellen harcoltak, ahelyett, hogy egymás oldalán harcoltak volna.

Ezékiel próféciája szeint Isten megígéri, hogy vissza fogja állítani a királyságot, és egy nemzetként állítja vissza őket. 1948 óta Izrael nemzete egységben állt vissza, egy uralkodóval, és nincs északi és déli királyság, tökéletesen beteljesítve ezt a próféciát.

A 20.-ik fejezetben kiéleződik ez a megosztás Izrael és júda között:

Akadtt ott egy elvetemült ember, név szerint Seba, egy benjámini embernek, Bikrinek a fia. Ez belefűjt a kürtjébe, és kihirdette: Nincs semmi közünk Dávidhoz, semmi örökségünk Isai fiával! Sátrába térjen minden izráeli!

Másszóval az embereket Dávid elleni lázadásra mozgósította.

Ekkor Sebához, Bikri fiához pártolt Dávidtól minden izráeli. De a júdaiak hűségesen követték királyukat a Jordántól Jeruzsálemig.

Amikor Dávid megérkezett jeruzsálemi palotájába, előhívatta másodrangú feleségeit, azt a tíz asszonyt, akiket otthon hagyott a király a palota őrzésére.

Ezeket házi őrizetbe vetette, és gondoskodott róluk, de nem ment be hozzájuk. Haláluk napjáig elkülönítve maradtak, és úgy éltek, mintha özvegyek lettek volna. Azután ezt parancsolta a király Amászának: Szólítsd fegyverbe a júdaiakat három nap alatt, és légy készen magad is!

Amásza Absolon hadseregének parancsnoka volt, és Dávid a saját hadseregének vezetőjévé tette, de ez nem tetszett Joábnak.

El is ment Amászá, hogy fegyverbe szólítsa Júdát, de nem tudta azt végrehajtani a kijelölt határidőre.

Akkor ezt mondta a király Abisajnak: Ez a Seba, Bikri fia még Absolonnál is nagyobb bajt hozhat ránk. Vedd magad mellé urad szolgálait, és üldözd őt, még mielőtt erős városokat talál, és elmenekül előlünk!

Kivonultak tehát vele Jóáb emberei, a kerétiak, a pelétiak és a testőrök mind. Kivonultak Jeruzsálemből, hogy üldözzék Sebát, Bikri fiát.

Amikor ahhoz a nagy kőhöz érkeztek, amely Gibeónnál van, eléjük jött Amászá. Jóábnak a ruhája alatt páncél volt, és arra kardot kötött, hüvelyestül a csípőjére erősítve, úgyhogy az onnan könnyen kihúzható volt.

Jóáb megkérdezte Amászát: Hogy vagy, testvérem? Azután Jóáb megfogta jobb kezével Amászának a szakállát, hogy megcsókolja.

Amászá nem is ügyelt a kardra, amely Jóáb kezében volt. Az pedig a hasába döfte, és kiontotta belét a földre. Nem kellett megismételnie, mert meghalt. Azután Jóáb és testvére, Abisaj tovább üldözték Sebát, Bikri fiát.

Jóáb egyik embere pedig odaállt Amászá mellé, és ezt kiáltotta: Aki szereti Jóábot és Dávidot, kövesse Jóábot!

Amászá vérbe fagyva feküdt ott az országút közepén. Amikor az az ember látta, hogy az egész nép megáll ott, félrehúzta Amászát az útról a mezőre, és rádobott egy ruhát, mert látta, hogy mindenki megáll, aki odaér.

Miután elvitték az országútról, mindenki Jóáb után vonult, hogy üldözzék Sebát, Bikri fiát.

Seba átvonult Izráel minden törzsén Ábél-Bét-Maakáig. A bikriek mind összegyűltek, és követték őt.

De utolérték és körülzárták Ábél-Bét-Maakában, és sáncot emeltek a város ellen, a bástyával szemben. Az egész nép, amely Jóábbal volt, rombolta a várfalat, hogy ledöntse.

Akkor egy okos asszony így kiáltott ki a városból: Hallgassatok ide! Hallgassatok ide! Mondjátok meg Jóábnak, hogy jöjjön ide, hadd beszéljek vele!

Amikor ő odament hozzá, megkérdezte az asszony: Te vagy Jóáb? Én vagyok - felelte. Az asszony ezt mondta neki: Hallgasd meg szolgálóleányod szavát! Ő így felelt: Hallgatom.

Az asszony ezt mondta: Hajdanában így szoktak beszélni: Ábélben kérjetelek tanácsot, akkor célhoz értek!

Én Izráel egyik békeszerető városa vagyok, te pedig meg akarsz ölni egy izráeli várost, egy anyát? Miért akarod elpusztítani az ÚR örökségét?

Jóáb így válaszolt: Dehogy akarom, dehogy akarom elpusztítani és lerombolni!

Nem erről van szó, hanem arról, hogy egy ember az Efraim hegyéről, név szerint Seba, Bikri fia, kezét emelt Dávid királyra. Csak őt magát adjátok ki, és akkor elvonulok a város alól. Az asszony ezt felelte Jóábnak: Mindjárt kidobjuk neked a fejét a várfalon!

Az asszony bölcsen eljár az egész népnél, fejét vétette Sebának, Bikri fiának, és kidobták azt Jóábnak. Jóáb pedig megfúvatta a kürtöt, és szétoszlottak a város alól, mindenki a maga lakóhelyére. Jóáb is visszatért Jeruzsálembe a királyhoz.

A 21.-ik fejezetben

Dávid idejében egyszer éhínség volt három egymás után következő évben. Amikor Dávid kérdést intézett az ÚRhoz, ezt mondta neki az ÚR: Saul miatt és vérengző háza népe miatt van ez, mivel megölette a gibeóniakat.

Hívatta tehát a király a gibeóniakat, és beszélt velük. A gibeóniak ugyanis nem Izrael fiai közül valók voltak, hanem az emóriak maradékai, akikkel esküvel kötöttek szövetséget Izrael fiai. Saul azonban a kiirtásukra törekedett, mert féltette Izraelt és Júdát.

Amikor Józsué bevezette Izraelt, hogy elfoglalják a földet, akkor Isten azt mondta neki, hogy egyetlen ott levő törzsszel se kössön szövetséget, hanem írta ki őket teljesen. Ai elfoglalása után egy csapat érkezett Józsuéhoz, akiken elhasznált szandál, és elrongyolódott ruha volt, a tarisznyájukban penészes kenyérrel, és azt állították, hogy nagyon messziről jöttek, és hallottak az izraeliek sikereiről Egyiptom ellen. Szövetséget akartak velük kötni, és becsapták az izraelieket, és elhittették velük, hogy nagyon messziről jöttek, az izraeliek pedig elhitték, és nem kérdezték meg az Urat, és megkötötték a szövetséget.

Ugyanazt a hibát követték el, amit mi is oly gyakran elkövetünk, hogy csak a saját józan eszünkre hallgatunk ahelyett, hogy Isten bölcsességét és tanácsát keressünk. Látjuk a helyzetet, és teljesen világosank tűnik, hogy mit kell itt tenni. Uram, én nem is zavarnálak ezzel a dologgal téged, mert meg tudom oldani saját magam. Az egyik ének sorai szerint: „Milyen sok értelmetlen szenvedésünk van, mert nem tárunk mindent Isten elé imádságban.”

Szövetséget kötöttek tehát a gibeóniakkal, és a mikor meg akarták támadni a szomszédos várost, a gibeóniak azt mondták, hogy azt nem támadhatják meg, mert ez az ő városuk. Józsué rájött, hogy becsapták, el kellett fogadja a tényt, de azt mondta, hogy mától kezdve ők lesznek a szolgálók. Megkötötték a szövetséget annak ellenére, hogy Isten ezt nem akarta, és az az érdekes, hogy ennek ellenére, Isten elvárta tőlük, hogy betartsák azt.

Hiába voltak engedetlenek Istennel a megkötéskor, hiába csapták be őket a szövetség megkötése előtt, mégis Isten azt követelte, hogy megtartsák a megkötött szövetséget.

Isten elvárja, hogy megtartsuk azt a szövetséget, amit kötünk, és hogy álljuk a szavunkat. Hányszor hallottam a tanácsadásra jövő emberektől, hogy: „Igaz, hogy

kötöttem egy házassági szövetséget, de hiba volt, és szeretném megszakítani azt.” De Isten szerint, teljesen mindegy, hogy hibáztál-e vagy nem, amikor megkötötted a szövetséget, Isten elvárja, hogy megtartsd azt.

Saul megtörte ezt a szövetséget a gibeóniakkal, és kezdte legyilkolni őket. Később, amikor már Saul 30 éve halott volt, Dávid idejében, három év éhínség következett be, és az Úr azt mondta, hogy ez egy ítélet azért, mert Saul megtörte a szövetséget a gibeóniakkal.

Dávid ezt kérdezte a gibeóniaktól: Mit tegyek értetek, és mivel engeszteljelek ki, hogy áldjátok az ÚR örökségét?

A gibeóniak így feleltek neki: Nem követelünk mi Saultól és a háza népétől sem ezüstöt, sem aranyat, és nem kívánhatjuk, hogy megöljenek valakit Izráelben. De Dávid megkérdezte: Mit gondoltok mégis, mit tegyek értetek?

Ők ezt felelték a királynak: Annak az embernek, aki ki akart irtani, és meg akart semmisíteni bennünket, hogy sehol se maradhassunk meg Izráel területén, annak az embernek a fiai közül adjanak ki nekünk hét embert, hogy fölakasszuk őket az ÚR előtt, az ÚR választottjának, Saulnak Gibeájában. A király azt felelte: Kiadom.

A király azonban megkímélte Mefibósetet, Saul fiának, Jónátánnak a fiát, mert esküvel kötött szövetséget az ÚR előtt Dávid és Jónátán, Saul fia.

Viszont elvette a király Ricpának, Ajjá leányának a két fiát, akiket az Saulnak szült, Armónit és Mefibósetet; továbbá Mikalnak, Saul leányának az öt fiát, akiket ő Adriélnak, a mehólai Barzillaj fiának szült.

Korábban olvastuk, hogy Miká gyermektelen maradt, mert Dávid ezzel büntette mivel kicsúfolta őt, amikor Dávid az Úr előtt táncolt a szövetség ládájának Jeruzsálembé való elhozatalakor.

Ha megnézzük az Írásokat, akkor megtudjuk, hogy ez az öt gyermek Saul legnagyobb, Merib nevű lányának született, aki eredetileg Dávid felesége kellett volna legyen, Góliát legyőzésének jutalmaként.

Ezeket a gibeóniak kezébe adta, akik fölakasztották őket a hegyen az ÚR előtt. Így estek áldozatul egyszerre heten. Az aratás első napjaiban kellett meghalniuk, az árpaaratás kezdetén.

De Ricpá, Ajjának a leánya, zsákruhát fogott, és rájuk terítette a kősziklán az aratás kezdetén, amíg csak eső nem ömlött rájuk az égből. Nem engedte, hogy hozzájuk férjenek nappal az égi madarak, éjjel pedig a mezei vadak.

Dávidnak azonban jelentették, hogy mit tett Ricpá, Ajjá leánya, Saul másodrangú felesége.

Akkor Dávid elment, és elhozatta Saulnak és fiának, Jónátánnak a csontjait Jábés-Gileád polgáraitól; ők ugyanis ellopták azokat Bétseán teréről, ahol fölakasztották őket a filiszteusok, miután megverték Sault a Gilbóa-hegyen.

Elhozták tehát onnan Saulnak és fiának, Jónátánnak a csontjait, és összeszedték azoknak a csontjait is, akiket most akasztottak föl.

Azután eltemették Saulnak és fiának, Jónátánnak a csontjait Benjámin földjén, Célában, apjának, Kísnek a sírjába. Mindent megtettek, amit a király parancsolt. Ezután megkönyörült Isten az országon.

De újból harc tört ki a filiszteusok és Izráel között. Dávid is elment szolgálvaival együtt, és megütközött a filiszteusokkal. Dávid azonban elfáradt.

Akkor Jisbi-Benób, a refáiak leszármazottja, akinek a lándzsája háromszáz sekel súlyú rézből volt, és vadonatúj fölszerelése volt, azt gondolta, hogy leteríti Dávidot.

Azonban segítségére sietett Abisaj, Cerújá fia, aki leterítette, és megölte a filiszteust. Akkor ilyen esküt tettek Dávidnak a hívei: Nem jöhetsz többé velünk az ütközetbe, hogy ki ne oltsd Izráel mécsesét.

Ezután újból harc tört ki a filiszteusokkal Góbnál. Akkor vágta le a húsái Szibekkaj a refáiak leszármazottjai közül való Szafót.

Majd újból harc tört ki a filiszteusokkal Góbnál, és Elhánán, a betlehemi Jaaré-Óregim fia levágta a gáti Góliátot, akinek a lándzsanyele olyan vastag volt, mint a szövőszék tartófája.

Gátnál is harc tört ki. Volt ott egy nagy termetű férfi, akinek a kezén is, meg a lábán is hat-hat ujjá volt, összesen huszonnégy. Ő is a refáiak leszármazottja volt. Ez gyalázta Izráelt, de levágta őt Jónátán, Dávid bátyjának, Simeának a fia.

Ez a négy ember a gáti refáiak leszármazottja volt, és Dávidnak vagy szolgálóinak a keze által estek el.

A 22.-ik fejezetben Dávid szabadulási énekét olvashatjuk, ez is egy zsoltárhoz hasonló:

Dávid ennek az éneknek a szavait mondta el az ÚRnak, amikor az ÚR kimentette őt minden ellenségének és Saulnak a kezéből.

Így mondta: Az ÚR az én köszálám, váram és megmentőm, Istenem, kösziklám, nála keresek oltalmat. Pajzsom, hatalmas szabadítóm és fellegváram, menedékem és szabadítóm, megszabadítasz az erőszaktól.

Az ÚRhoz kiáltok, aki dicséretre méltó, és megszabadulok ellenségeimtől.

Mert körülvettek a halál örvényei, pusztító áradat rettent engem.

A sír kötelei fonódtak körém, a halál csapdái meredtek rám.

Nyomorúságomban az ÚRhoz kiáltottam, kiáltottam az én Istenemhez. Meghallotta hangomat templomában, kiáltásom fülébe jutott.

...

Te vagy, URam, a mécsesem, az ÚR fénysugarat ad nekem a sötétségben.

Veled a rablóknak is nekirontok, ha Isten segít, a falon is átugrom.

Az Isten útja tökéletes, az ÚR beszéde színigaz. Pajzsa ő mindazoknak, akik hozzá menekülnek.

Van-e Isten az ÚRon kívül, és van-e köszikla Istenünkön kívül?

Isten az én erős menedékem, ő vezeti útján a feddhetetlent.

...

Érdeemes elolvasni, mert ez is egy gyönyörű zsoltár, akárcsak a Zsoltárok könyvében található megannyi Dávid-zsoltár.

A 23.-ik fejezetben

*Ezek voltak Dávid utolsó szavai: Így szól Dávid, Isai fia, így szól a magasra emelt férfi, Jákób Istenének felkentje, Izráel énekeinek kedveltje:
Az ÚR lelke beszélt általam, az ő szava volt nyelvemen.*

Ezt az Újtestamentum is igazolja. Péter Dávid egyik zsoltárát idézte, és ezt mondta:

„Így szólt Dávid a Szentlélek által...” A zsoltárokat olvasva rájövünk, hogy tényleg mindegyiket Isten ihlette, az Ő imádatát Ő maga ihleti.

Izráel Istene mondotta, Izráel kösziklája így szólt hozzám: Az emberek igaz uralkodója, az istenfélő uralkodó

Az lenne jó, ha minden államférfi esküjében belefoglalnák ezt a mondatot. Mennyire más lenne az Egyesült Államokban a légkör, ha minden vezető igaz módon vezetné az embereket Isten félelmében. Az emberekkel az a baj, hogy képtelenek megfelelően kezelni a hatalmat, mert nem Isten félelmében vezetnek, és kezdik azt gondolni, hogy ők maguk a hatalom forrásai. Az emberek folyamatosan hajbókolnak nekik, mert előnyöket akarnak kieszközölni, a vezetők pedig nem gondolnak arra, hogy egy nap Isten előtt kell elszámoljanak minden meghozott döntésükkel.

Dávid is követett el hibákat, de mindig tudatában volt annak, hogy Isten előtt kell elszámoljon döntéseivel. Minden vezetőnek kellene ezt tudni.

Sokszor azt gondolják az emberek, hogy meg kellene szökni a városi életből, és vidékre költözni, mert ott tisztább az élet, jobbak az emberek. De az emberek ott is ugyanolyan romlottak, ha nincs az istenfélelem a szívükben. Az emberi vezetés velejéig romlott, és mindenki naiv, vagy a fejét a homokba dugja, ha mást gondol, mert az ember nem engedelmeskedik Istennek.

Izráel Istene mondotta, Izráel kösziklája így szólt hozzám: Az emberek igaz uralkodója, az istenfélő uralkodó

olyan, mint a fölkelő nap reggeli fénye, mint a felhőtlen reggel, melynek sugarától eső után fű zöldül a földön.

Nem ilyen-e házam az Isten előtt? Hisz örök szövetséget szerzett velem, benne elrendezett és biztosított mindent. Minden javam, minden örömem belőle sarjad. De az elvetemültek mind olyanok, mint a szélhordta tövis, melyet nem fognak meg kézzel.

Aki hozzájuk akar nyúlni, vasat ragad, lándzsanyelet; égő tűzzel égetik meg ott, ahol csak találják.

Ezek voltak név szerint Dávid vitézei: a tahkemóni Jóséb-Basebet, egy főtiszt, aki úgy forgatta lándzsáját, hogy egy alkalommal nyolcszáz embert döfött le.

Azután Eleázár, Ahóhi fiának, Dódónak a fia, egyike annak a három vitéznek, akik Dávid mellett voltak, amikor csúffá tették a harcra gyülekezett filiszteusokat. Az izráéliek már visszavonultak, de ő ott maradt, és vágta a filiszteusokat, míg csak bele nem fáradt, és hozzá nem ragadt a keze a kardhoz. Nagy győzelmet adott az ÚR azon a napon. Azután a hadinép is visszatért hozzá, de csak fosztogatni. A következő volt Sammá, a hárári Ágé fia. Amikor összegyűltek a filiszteusok Lehinél, ahol a mező egy darabja lencsével volt bevetve, a hadinép már megfutamodott a filiszteusok előtt, de ő megállt annak a darab földnek a közepén, megvédte azt, és megverte a filiszteusokat. Így adott az ÚR nagy győzelmet. Egyszer a harminc vezér közül hárman elmentek Dávidhoz, és aratáskor érkeztek meg Adullám barlangjába, amikor a filiszteusok serege a Refáim-völgyben táborozott. Dávid akkor a sziklavárban volt, a filiszteusok előőrse pedig ugyanakkor Betlehemnél volt. Dávid eltikkadt, és ezt mondta: Ki hoz nekem ivóvizet a betlehemi kútból, amely a kapunál van? Erre a három vitéz áttört a filiszteus táboron, vizet merített a betlehemi kútból, amely a kapunál volt, elhozták, és odavitték Dávidnak. De ő nem akarta meginni, hanem kiöntötte áldozatul az ÚRnak, és ezt mondta: Az ÚR mentsen meg attól, hogy ilyet tegyek! Hiszen azoknak az embereknek a vére ez, akik kockára tették az életüket! Ezért nem akarta meginni. Ilyeneket vitt véghez ez a három vitéz. Abisaj, Jóáb testvére, Cerújá fia volt ennek a háromnak a vezetője. Ő úgy forgatta a lándzsáját, hogy háromszáz embert döfött le. Ő volt a leghíresebb a három között. A három között a legtekintélyesebb volt, ezért lett a parancsnokuk, de a hárommal nem ért föl. A Kabceélból való Benájá, Jójadá fia is kiváló ember volt, és nagy tetteket vitt véghez. Ő vágta le Móáb két bajnokát. Ő ment le egy verembe, és megölt egy orozlánt, amikor egyszer hó esett. Ugyanő vágott le egy nagy termetű egyiptomi embert, bár az egyiptomi kezében lándzsa volt, ő meg csak bottal ment rá. De kiragadta az egyiptomi kezéből a lándzsát, és a saját lándzsájával ölte meg. Ilyeneket vitt véghez Benájá, Jójadá fia. Ő is nevezetes volt, mint az a három vitéz. Tekintélyes volt a harminc között, de a hárommal nem ért föl. Dávid a testőrök vezetőjévé tette.

A továbbiakban felsorolja a harminc kiemelkedő harcos nevét.

A 24.-ik fejezet:

Újból haragra gerjedt az ÚR Izráel ellen. Felingerelte ellenük Dávidot, és ezt mondta: Menj, vedd számba Izráelt és Júdát!

A király pedig ezt mondta Jóábnak, hadserege parancsnokának: Járd be Izráel minden törzsét Dántól Beérsebáig, és számláld meg a népet, hadd tudjam meg a népnek a számát.

De Jóáb ezt felelte a királynak: Szaporítsa meg Istened, az ÚR a népet százannyira, mint amennyi most, és gyönyörködjék benne az én uram, királyom! De miért leli kedvét az ilyen dologban az én uram, királyom?

A király szava azonban erősebb volt Jóábénál és a csapatparancsnokokénál. Elindult tehát Jóáb a csapatparancsnokokkal együtt a királytól, hogy megszámlálják Izráel népét.

Az Úr nem akart soha népszámlálást, mert azt mondta, hogy úgy megsokasítja Izrael népét, hogy annyian lesznek, mint a tenger homokszemei, és a csillagok az égen, vagyis megszámlálhatatlanok. Ha népszámlálást tartottak, az egyfajta kicsúfolása volt Isten ígéretének. Dávid vagy büszkeségből vagy valami más okból meg akarta számláltatni a harcos férfiakat.

Átkeltek a Jordánon, és Aróérnál ütöttek táborn, a várostól délre, Gád völgye közepén, majd Jazérba mentek.

Azután Gileádba és Tahtim földjére, Hodsiba mentek, majd Dán-Jaanba és Szidón környékére,

továbbá Tírusz erődjéhez mentek, meg a hivviek és kánaániak összes városába. Végül elértek Júda déli vidékére Beérsebáig.

Miután bejárták az egész országot, kilenc hónap és húsz nap elteltével visszaértek Jeruzsálembe.

Jóáb jelentette a királynak a számba vett népnek a számát: Izráelben nyolcszázezer kardforgató ember volt, Júdában pedig ötszázezer.

Dávidot azonban bántotta a lelkiismerete azután, hogy megszámláltatta a népet, és ezt mondta Dávid az ÚRnak: Nagyot vétettem azzal, hogy ezt tettem! Most azért bocsásd meg, URam, a te szolgád bűnét, mert igen esztelenül cselekedtem! Reggel, amikor Dávid fölkelt, így szólt az ÚR igéje Gád prófétához, Dávid látnokához:

Menj, és mondd meg Dávidnak: Ezt mondja az ÚR: Három lehetőséget adok neked; válassz ki közülük egyet, és én azt teszem veled.

Bement tehát Gád Dávidhoz, és tudtára adta ezt neki. Megkérdezte tőle: Hét esztendeig tartó éhínség jöjjön-e országodra? Vagy három hónapig kelljen menekülnöd ellenséged elől, amely üldöz téged? Vagy három napig tartó dögvész legyen országodban? Gondold meg, és dönts el, milyen választ vigyek annak, aki engem küldött!

Dávid ezt felelte Gádnak: Igen nehéz helyzetben vagyok. Inkább essünk az ÚR kezébe, mert nagy az ő irgalma. Csak ember kezébe ne essem!

Az ÚR tehát dögvészt bocsátott Izráelre aznap reggeltől fogva a kiszabott időig, és meghalt a nép közül hetvenezer ember Dántól Beérsebáig.

De amikor az angyal Jeruzsálem ellen nyújtotta ki a kezét, hogy elpusztítsa, bánkódni kezdett az ÚR a veszedelem miatt, és ezt mondta az angyalnak, aki a nép között pusztított: Elég! Most már hagyj abba! Az ÚR angyala ekkor éppen a jebúsi Arauná szérúje mellett volt.

Dávid ezt mondta az ÚRnak, amikor meglátta az angyalt, aki a népet irtotta: Bizony, én vétkeztem, és én követtem el bűnt, de az én nyájam nem követett el semmit. Sújtson le kezéd inkább énrám és az én rokonságomra!

Gád még azon a napon elment Dávidhoz, és ezt mondta neki: Menj, és állíts oltárt az ÚRnak a jebúsi Arauná szérűjén!

Elment tehát Dávid Gád beszéde szerint, ahogyan megparancsolta az ÚR.

Amikor Arauná kitekintett, és látta, hogy a király megy hozzá szolgálóival együtt, kiment Arauná, és arccal a földre borult a király előtt.

Azután ezt mondta Arauná: Miért jött szolgáljához az én uram, királyom? Dávid így felelt: Azért, hogy megvegyem tőled ezt a szérűt; oltárt akarok itt építeni az ÚRnak, hogy megszűnjék a népet ért csapás.

Arauná ezt mondta Dávidnak: Fogadja el az én uram, királyom, és áldozzon, ahogyan jónak látja! Nézd, van itt szarvasmarha is az áldozathoz, a cséplőeszközök meg a marhák szerszámai pedig jók lesznek tűzifának.

Mindezt a királynak adja Arauná, ó király! Majd így szólt Arauná a királyhoz: Legyen kegyelmes hozzád Istened, az ÚR!

De a király ezt felelte Araunának: Így nem! Csak áron veszem meg tőled, mert nem akarok ingyen kapott áldozatot bemutatni Istenemnek, az ÚRnak.

Ez egy nagyon figyelemreméltó alapelv. Sokszor beszélünk arról, hogy áldozatot vállalunk az Úrért, de nem nagyon értjük, hogy mit is jelent a valódi áldozat. Nagyon kevés ember vállal igazi áldozatot, amikor Istennek ad valamit. Legtöbbször az emberek csak a fölöslegükből adnak. Gyakran azt adjuk az Úrnak, ami nekünk semmibe sem került.

A valóság az, hogy a szegény emberek sokkal többet adnak, mint a gazdagok. Amikor Jézus a tanítványokkal együtt nézte, hogy a gazdagok hogyan dobálják a nagy adományukat a perselybe, és a szegény özvegy két krajcárt dobott be, Jézus odafordult a tanítványokhoz, és azt mondta, hogy „ő többet adott, mint a többiek összesen, mert ő mindenét odaadta, a többiek csak a fölöslegükből dobtak be.” Az Úr azt nézi, hogy ki áldozza fel a sajátját, ezért lesznek a szegények gazdagok az Isten országában, mivel az adakozásuk sokba került nekik.

Annak ellenére, hogy a gazdagok pénzben sokkal többet adnak, Isten nem így számol. Dávid is azt mondta, hogy nem adom azt az Úrnak, ami nekem semmibe sem került.

Megvette tehát Dávid azt a szérűt és a marhákat ötven ezüst sekelért.

És oltárt épített ott Dávid az ÚRnak, és égőáldozatokat meg békeáldozatokat mutatott be. Az ÚR pedig megengesztelődött az ország iránt, és megszűnt a csapás Izraelben.

Emiatt többet sohasem tartottak népszámlálást Izraelben, hanem, minden ember egy évben egyszer be kellett dobjon egy sekelt a templom perselyébe, és azokat megszámlálva tudták, hogy hányan voltak összesen. Kiokoskodták ezt is.

Jézus pontosan ez ellen szólt, amikor azt mondta, hogy olyan hagyományokat vezettek be, amelyek segítségével kikerülték a törvényeket. Szombatot nem lehet pénzzel fizetni, de hitelkártyával igen, mert az nem pénz. A rabbi mindig kitalálnak valamit.

Az ortodox zsidók még ma sem számolják meg az embereket. Ha egy szobában tudni kellene, hogy hányan vannak, akkor azt mondják: „Te nem vagy egy, te nem vagy kettő, te nem vagy három, stb...” Tehát nem számolják meg..., vagy mégis?

Sajnálatos, hogy Dávid karrierje elég tragikusan ér véget. Miután Betsábéval megtörtént az esete, az Úr megbocsájtott neki, de megmondta, hogy a kard nem fog eltávozni a házától, saját gyerekei ellene fordulnak: Absolon, Adoníjja, az északi törzsek felkelései, a filiszteusok. Megbocsájtást kapott ugyan, de hatalmas árat fizetett a bűnéért.

Kétszer is meg kellene gondoljuk, mielőtt a bűn útjára lépünk. Isten meg fog bocsájtani, de néha hatalmas árat kell mindenért fizetni...

Istenem, köszönjük, hogy az Igédet tanulmányozhatjuk, és kérünk téged, hogy segíts annak nyomán járni. Adj nekünk egy még gazdagabb, és teljesebb megértést a te kegyelmed és szereteted iránt. Segíts, hogy megvizsgálhassuk az életünket a Te Igéd fényében, hogy még elkötelezettebb módon járhassunk a te jelenlétben, és imádkozunk, hogy az adakozásunkat is a maga valóságában láthassuk, hogy ne csak a fölöslegünket dobjuk oda, hanem azt, amit te szeretnél.

Az Isten töltsön be titeket az Ő szeretetével és kegyelmével, hogy Jézus Krisztus lelke nyilvánuljon meg a kapcsolataitokban, és úgy élhessetek, ahogyan Ő élt közöttünk.